

30th September 1955]

MR. SPEAKER: The question is—

“That the amendments be approved.”

The motion was put and carried and the amendments were approved.

VII.—GOVERNMENT MOTION.

QUESTIONNAIRE OF THE OFFICIAL LANGUAGE COMMISSION — DISCUSSION—cont.

*SRI K. R. VISWANATHAN : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, மத்திய அரசாங்கத்தில் அரசியல் மொழி எதுவாக இருக்க வேண்டும் என்று அரசியல் திட்டத்தில் திட்ட வட்டமாக சொல்லி விட்டார்கள். ‘Official Language of the Union shall be Hindi in Devanagri script’ என்று வரையறுத்து விட்டார்கள். ஆகவே இப்பொழுது நாம் மத்திய அரசாங்கத்தின் அரசியல் மொழி ஹிந்தியா அல்லது வேறு மொழியா என்று ஆலோசிக்க வேண்டியதில்லை. ஹிந்திதான் என்று ஒப்புக்கொண்ட பிறகு ஏற்கெனவே அரசியல் மொழியாக இருக்கும் ஆங்கிலத்தை 15 வருஷங்களுக்குப் பிறகு அப்புறப்படுத்தி பிறகு அந்த இடத்தில் ஹிந்தியை ஒப்புக் கொள்வதற்கு என்ன நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று முக்கியமாக கருத வேண்டியதாக இருக்கிறது. இப்பொழுது நிர்வாகத்தில் ஆங்கிலம் இருந்த இடத்தில் ஹிந்தியைக் கொண்டு வர வேண்டும் என்றால் அது எந்த முறையில் முடியும் என்று பார்ப்போம். ஆங்கிலம்தான் மத்திய அரசாங்கத்தின் அரசியல் மொழியாக இடம் பெற்றிருந்தது; ராஜ்ய அரசாங்கத்திலும் இடம் பெற்றிருந்தது. அதே மாதிரி இனிமேல் ராஜ்யங்களில் அரசியல் மொழியாக ஹிந்தி இடம் பெறுமா என்று பார்த்தால் அப்படி தருவதற்கு இடமில்லை என்று தான் சொல்ல வேண்டும். ராஜ்யங்களை எடுத்துக் கொண்டால் அந்தந்த பிரதேச மொழிக்குத்தான் இடம் தர வேண்டும். சட்டசபையாக இருந்தாலும் சரி, நீதி மன்றங்களாக இருந்தாலும் சரி, அலுவலகங்களாக இருந்தாலும் சரி எங்கு பார்த்தாலும் அந்தந்த பிரதேச ராஜ்ய மொழிகளுக்குத்தான் இடம் தருதல் வேண்டும் என்பதை தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். மத்திய அரசாங்கத்தில் மட்டும் தான் ஹிந்தி இடம் பெறுதல் வேண்டும். மற்ற இடங்களில் ஹிந்திக்கு இடம் தருதல் கூடாது. இதற்கு முன்பு ஆங்கிலம் அரசியல் மொழியாக இருந்ததற்குக் காரணம் அன்று அந்நியன் அதை இங்கு வந்து புகுத்தினான். அந்நிய ஆதிக்கத்தின்கீழ் நாம் இருந்ததால் அவனுக்கு அடிமைப்பட்ட இந்நாட்டு மக்கள் அவன் சொல்லியதைக் கேட்டு நடக்க வேண்டியதாயிற்று. அதனால்தான் ஆங்கிலத்தை நம்மிடம் கட்டாயமாக அவன் புகுத்தினான். ஆகையினால்தான் இப்பொழுது இந்நாட்டு மக்கள் ஆங்கிலத்தை வெறுக்கிறார்கள். அதேமாதிரி ஆங்கிலத்திற்கு பதிலாக ஹிந்தி இடம் பெறவேண்டும் என்று நினைத்தால் அதைக் கண்டு ஏற்கெனவே கட்டாய ஆங்கிலத்தைக் கண்டு மக்கள் வெறுப்பு அடைந்ததுபோல் இப்பொழுது ஹிந்தியைக் கண்டு மக்கள் வெறுப்பு அடையலாம். அதனால் ஹிந்தியை ராஜ்யங்களில் கட்டாயமாக புகுத்தினால் நாட்டின் மக்களின் அறுவறுப்புக்கு இடம் ஏற்படும் என்பதை சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஆகையினால் ஹிந்தியை எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் கட்டாயமாக புகுத்தக் கூடாது என்பது என்னுடைய வேண்டுகோள்.

மத்திய அரசாங்கத்தில் எங்கெல்லாம் ஆங்கிலம் இடம் பெற வேண்டும் என்று பார்ப்போம். எங்கெல்லாம் இருக்கவேண்டும் என்று பார்க்கும்போது முதலில் நிர்வாக யந்திரங்களை எடுத்துக்கொண்டால் நிர்வாகத்திற்கு உத்யோகஸ்தர்களைக் தேர்ந்தெடுத்துக்கொடுக்கக் கூடிய யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷனில் ஹிந்திக்கு எப்படி இடம் தருதல் வேண்டும் என்று பார்க்கும் போது ஹிந்திக்கு தனி இடம் தருதல் கூடாது. இப்பொழுது நாட்டு மொழிகளான 14 மொழிகள் இருக்கின்றன. அந்த சர்வீஸ் கமிஷனில் தேர்வு நடக்கும் காலங்களில் இந்த 14 மொழிகளிலும்தான் தேர்வுகள் நடைபெறவேண்டும். அம்மாதிரி தேர்வு நடைபெற்ற பிறகுதான்

[Sri K. R. Viswanathan] [30th September 1955]

ஹிந்தியை அரசாங்க அலுவல்களுக்காக அவர்கள் கற்றுக் கொள்ளும்படி மத்திய அரசாங்கம் உத்தரவு போடவேண்டும். யூனியன் அரசாங்க வேலைகளை திறம்பட நடத்துவதற்கும் ஹிந்தி கற்றுக்கொள்ளுதல் வேண்டும். அப்படி இல்லாமல் யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷனில் நடத்தப்படும் தேர்வுகள் ஹிந்தி கற்றுக்கொள்ளுதல் வேண்டும் என்று சொன்னால் அது ஹிந்தி அறியாத பிரதேசங்களுக்கு அநீதி இழைத்ததாகும், அநீதி வழங்கியதாகும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அதேமாதிரி மற்ற அலுவல்கள் இருக்கின்றன. உதாரணமாக ரயில்வே அலுவலகங்கள் இருக்கின்றன. தபால் அலுவலகங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளும் இராஜ்ய அலுவலகங்கள் நடக்கும் முறையில் நடக்கவேண்டுமென்று யோசனை சொல்லவேண்டும். மத்திய அலுவல் நிலையங்கள் வேண்டுமானால் ஹிந்தியில் நடக்கலாமெய்யொழிய பிரதேச நிலையங்கள் அந்தந்தப் பிராந்தியத்தில் என்னென்ன மொழிகள் வழங்கப்படுகின்றனவோ அந்தந்த மொழியிலேயே நடக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அதாவது தமிழ் நாட்டிலுள்ள தபால் அலுவலகங்களில் தமிழிலேயே மணியார்டர் பாரம் போன்ற இதர பாரங்களும் வேலைகளும் நடைபெற வேண்டும். அதைப் போலவே தெலுங்கு நாட்டிலிருந்தால் தெலுங்கிலே நடைபெறவேண்டும். அந்தக் கொள்கை ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டால் மணியார்டர் பாரம், கார்டு போன்றவைகளை ஹிந்தியிலே அச்சடிப்பதும், தமிழ் நாட்டிலுள்ள ரயில்வே நிலையங்களில் ஹிந்தியில் பெயர் எழுதுவதுபோன்ற காரியங்கள் நடைபெறமாட்டா. இன்றைக்கு ரயில்வே நிலையங்களில் முதலில் ஹிந்தியில் பெயரும், இரண்டாவது ஆங்கிலத்தில் பெயரும், மூன்றாவதாக தமிழில் பெயரும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதை மாற்றி தமிழ் பிரதேசத்திலுள்ள ரயில்வே நிலையங்களில் முதலில் தமிழிலும், இரண்டாவது வேண்டுமானால் ஆங்கிலத்திலும், ஹிந்தியிலும் எழுதிக்கொள்ளலாம். தபால் ரயில்வே அலுவலகங்களில் அவை எந்தந்தப் பிரதேசத்தில் இருக்கின்றனவோ அந்தந்தப் பிரதேச மொழியிலேயே நடத்தப்படவேண்டுமென்பதே என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

அடுத்தப்படியாக இன்னும் சில மத்திய அலுவலகங்கள் இருக்கின்றன. அதாவது சென்ட்ரல் செகரடேரியட். அந்த அலுவலகத்தின் காரியங்கள் ஹிந்தியில் நடைபெறலாம். அது இதர அலுவலகங்களோடு தொடர்பு கொள்வதற்கு ஹிந்தியை உபயோகப்படுத்திக்கொள்வதில் எவ்வித மாறுபட்ட கருத்துக்கும் இடமில்லை. அதேபோல லோக்சபா, டெல்லிராஜ்ய சபா அலுவலகங்கள் ஹிந்தியில் நடைபெறலாம். ஆனால் இந்திய யூனியனிலுள்ள எல்லா மொழிக்காரர்களுக்கும், அவரவர்களின் மொழியில் லோக்சபையில் பேச வசதியிருக்கவேண்டும். அதற்கு உரிமையும் இருக்கவேண்டும். அடுத்தாற்போல் மத்திய நீதி மன்றங்கள் இருக்கின்றன. உயர்நீதி மன்றங்கள் எந்தெந்தப் பிரதேசத்தில் இருக்கின்றனவோ அந்தந்தப் பிரதேசத்து மொழியிலேயே அதன் நிர்வாகம் இருக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். நாட்டுத் தலைமை நீதி மன்றம் இருக்கிறதே (சுப்ரீம் கோர்ட்) அங்கே எல்லா மொழி வல்லுனர்கள் இருப்பார்கள் என்றாலும், இந்திய யூனியனில் உள்ள எல்லா மொழிக் காரர்களுக்கும் தனித்தனியான பிரிவுகள் இருக்கவேண்டும். அவரவர்களின் மொழியிலே விசாரணை நடத்தி தீர்ப்பும் அளிக்க வசதி ஏற்படுத்த வேண்டும். ஆகவே இயற்றப்படும் சட்டங்கள் எல்லாம் ஹிந்தியிலேயே வரவேண்டுமென்பதில்லை. எல்லா மொழிகளிலும் இருக்கவேண்டும். தலைமை நீதி மன்ற புல் பெஞ்ச நடவடிக்கை வேண்டுமானால் ஹிந்தியில் நடைபெறலாம். மற்றப்படி எல்லா மொழிக்காரர்களுடைய கேஸ்களையும் அவரவர்களுடைய தாய்மொழியிலே விசாரித்துத் தீர்ப்பளிக்க தனித்தனி அரங்குகள் அங்கே அமைக்கப்படவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தப்படியாக ஹிந்தி பள்ளிக்கூடங்களில் எப்படி போதிக்கப்பட வேண்டுமென்பதைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை. தொடக்கப்பள்ளியிலும், உயர் நிலைப்பள்ளியிலும் முக்கியமான இடத்தை பிரதேச மொழிகளுக்குத்தான் கொடுக்க வேண்டும். ஹிந்தி எந்தப் படிவத்திலும் கட்டாய

30th September 1955] [Sri K. R. Viswanathan]

பாடமாக வரக்கூடாது. கல்லூரிகளிலும் பாடப்போதனை பிரதேச மொழியிலேயே இருக்கவேண்டும். தவிர தற்போது கல்லூரிகளில் பிரஞ்சு, ஜெர்மன் போன்ற இதர மொழிகளை படிப்பதற்கு வசதி அளிப்பது போலவே ஹிந்தியையும் படிப்பதற்கு வசதி அளிக்கலாம். ஆனால் அங்கும் கட்டாயமாகப் படிக்கவேண்டுமென்ற நிர்ணயம் இருக்கக்கூடாது.

எப்படியிருந்தாலும் ஹிந்தியை மத்திய அரசாங்கத்தின் அரசியல் மொழியாக நிர்ணயித்துவிட்டதால் அதனைக் கொண்டுவர காலங் கடத்திக் கொண்டே போகாமல் உடனடியாக மத்திய அரசாங்க நிர்வாக மொழி ஹிந்தியாகவும், ராஜ்ய அரசாங்கங்களின் நிர்வாக மொழி அந்தந்த ராஜ்யங்களில் வழங்கப்படுகிற மொழியாகவும் ஆக்க சீக்கிரத்திலேயே சாத்தியமான எல்லா நடவடிக்கைகளையும் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு நான் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

SRI M. PALANIYANDI : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, ஹிந்தி கமிஷன் கேள்வித்தாள் மீது அரசாங்கம் என்ன பதில் கொடுக்கலாம் என்பதை நாம் இப்பொழுது சபையில் விவாதித்து வருகிறோம். நேற்றைக்கும், இன்றைக்கும் பேசிய பல அங்கத்தினர்கள் ஒரு விஷயத்தை எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ ஜீவானந்தம் அவர்களும் கூட அதனைச் சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது தேசிய போராட்ட காலத்தில் தேசமக்களிடையே பூர்ணமான ஒத்துழைப்பு ஏற்படவேண்டுமென்பதற்காக காங்கிரஸ் கமிட்டிகளை பிரதேசவாரியாகவும், ஹிந்தி பிரசார சபையை பிரதேச வாரியாகவும் மகாத்மா காந்திஜி அவர்களே நிர்மாணித்தார் என்று சொன்னார். அது மிகவும் வெற்றி அளித்தது. ஆகவே நாடு விடுதலை அடைந்த பின்னரும், இந்திய யூனியன் ஒன்றுபட்ட பல்ம் பொருந்தியதாகவும், இருக்க வேண்டுமென்றால் ராஜ்யங்கள் மொழிவாரியாக அமைக்கப்படவேண்டுமென்பதே அடிப்படை கொள்கை. அது உண்மையும்கூட. ஆகவேதான் உடனேயே மொழிவழி மாகாணம் அமைக்கப்படவேண்டுமென்று நாங்கள் கூறுகிறோம். ஜனநாயகத்தின் வளர்ச்சிக்கு மொழிவழி மாகாணங்களே நல்ல அறிஞியாக இருக்கும்.

முதன் முதலாக பள்ளிக்கூடங்களாக இருந்தாலும் சரி, சட்டசபையாக இருந்தாலும் சரி, கோர்ட்டு அலுவல்களாக இருந்தாலும் சரி, எல்லா இடங்களிலும் நிச்சயமாக தமிழ் முதலிடம் பெற்றாகவேண்டும். சாதாரண ஆரம்பப்பள்ளி முதற்கொண்டு உயர்தரப் பள்ளி, கல்லூரி வரையிலும் தமிழே போதனாமொழியாக இருக்கவேண்டும். இப்பொழுது நிலைமை எப்படி இருக்கிறது? ஹைஸ்கூல் படிப்பு வரை இப்பொழுது தமிழில் இருக்கிறது. ஹைஸ்கூல் வரையில் தமிழில் எல்லாப் பாடங்களையும் படித்து விட்டு கல்லூரிப் படிப்புக்குப் போகும்போது மாணவர்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பதைப்பற்றி சட்டசபையில் அங்கத்தினர்கள் ஏற்கனவே பேசியிருக்கிறார்கள். ஏன் இப்படி கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்றால் கல்லூரியிலும் தமிழே போதனாமொழியாக இப்பொழுது இல்லை. ஆங்கிலத்தான் போதனாமொழியாக இருக்கிறது. ஹைஸ்கூல்வரை தமிழில் படித்த ஒரு மாணவன் இன்டர்மீடியெட் வகுப்பில் ஆங்கிலத்தில் ஷேக்ஸ்பியர் நூல்களையெல்லாம் படிக்கவேண்டுமென்றால் அது எவ்வளவு கஷ்டமான காரியம் என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். மாணவர்கள் மிகவும் அவதிப்படுகிறார்கள் என்று ராஜா ஸர் முத்தையா செட்டியார் அவர்கள்கூட குறிப்பிட்டார்கள். ஆகவே, இதுவிஷயத்தில் இப்பொழுதுள்ள நிலைமையில் சர்க்கார் முன்கால் எடுத்து வைக்கவேண்டும். கீழே உள்ளதுபோல் கல்லூரிகளில் தமிழ் மொழியே போதனாமொழியாக இருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் மாணவர்கள் நல்ல முறையில் பாடங்களைக் கற்று மேன்மையுற முடியும். மாணவர்களுடைய அறிவுத் திறன் வளருவதற்கு அவர்கள் ஹைஸ்கூல் வரையில் என்ன மொழியில் பயின்றார்களோ அதே மொழியில் மேல்படிப்பு படித்தால்தான் எல்லா வகையிலும் பொருத்தமாக இருக்கும். அதுதான் சிறந்த முறை. அதற்கான முறையில் சர்க்கார் வழிவகை செய்தாகவேண்டும்.

சட்டசபை நடவடிக்கைகளெல்லாம் தமிழ் மொழியின் மூலமாகத்தான் நடைபெறவேண்டும். கோர்ட்டு நடவடிக்கைகளும் இந்த ராஜ்யத்தைப்

[Sri M. Palaniyandi]

[30th September 1955]

பொறுத்தவரை தமிழ் மொழியில்தான் இருக்கவேண்டும். இதை நாம் நிச்சயமாக கமிஷனுக்கு வரையறுத்துச் சொல்லிவிடவேண்டும். தமிழ்நாட்டு மக்கள் மீது இந்தி மொழி ஆதிக்கம் செலுத்த வருகிறது, இந்தி ஏகாதிபத்தியம் தங்களமீது வரப்போகிறது என்ற எண்ணம் தமிழ் நாட்டவர்களிடம் இருப்பது மாற்றப்படவேண்டும். இந்தி மொழி ஆதிக்கம் செலுத்த வருகிறது என்ற எண்ணம் தமிழ்நாட்டவர்களிடையே மாற வேண்டுமானால், பிரதேச மொழியாகிய தமிழ் மொழி, ராஜ்ய விவகாரங்களைப் பொறுத்தவரையில், அரசு வீற்றிருக்கவேண்டும். கல்லூரிகளானாலும் சரி, சட்டசபையானாலும் சரி, கோர்ட்டு நடவடிக்கையானாலும் சரி எல்லா இடங்களிலும் தமிழ்தான் அரசு வீற்றிருக்க வேண்டும். இதை முதன் முதலில் செய்துவிடவேண்டும்.

பிரதேச மொழியை ராஜ்யத்தின் எல்லாத் துறைகளில் அரசு வீற்றிருக்கச் செய்துவிட்ட பிறகுதான் இந்தி மொழியைப்பற்றி சிந்திக்கவேண்டும். மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் ராஜ்ய அரசாங்கங்களுக்கும் தொடர்பு இருக்கவேண்டியதை முன்னிட்டு அதற்கென ஒரு மொழி இருக்கவேண்டும். அந்த இடத்தைக்கூட இந்தி மொழி ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இந்தியை மத்திய அரசாங்கத்தின் மொழியாகவும், ராஜ்யத்திற்கு ராஜ்யம் தொடர்பு கொள்ளவும், ராஜ்யங்களும் மத்திய அரசாங்கமும் ஒருவருக்கொருவர் தொடர்பு கொள்ளவும் இருக்கவேண்டும்.

இந்தி மொழியை உபயோகப்படுத்துதல்போது அதில் ஒரு தகராறு இருக்கிறது. இங்கெல்லாம் கற்றுக்கொடுக்கப்படுகிற இந்தி மொழிக்கும் வடநாட்டில் மக்களால் கையாளப்பட்டுவருகிற இந்தி மொழிக்கும் மாறுபாடு இருக்கிறது. வடக்கே இந்தி பேசும்போது அதில் உருது அதிகமாகக் கலந்து பேசப்படுகிறது. ஆனால், சமஸ்கிருத எழுத்துக்களைக் கொண்ட இந்திதான் இங்கெல்லாம் கற்றுக்கொடுக்கப்படுகிறது. சமஸ்கிருதம் கலந்த இந்தி எழுத்தினால்தான் மார்க்குகள் கொடுக்கப்படும். உருது அதிகமாகக் கலந்த இந்தி எழுதிவிட்டால் மார்க்குகள் குறைந்துவிடும். இம்மாதிரி தகராறு வேறு இருக்கிறது.

இந்தி மொழி வளப்பமடையவேண்டுமானால் வழக்கத்திலுள்ள பல சொற்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று நேரு போன்றவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். வழக்கத்திலில்லாத சமஸ்கிருதம் கலந்த இந்தியில் பேசினால் வடநாட்டில் உள்ள அநேகருக்குப் புரியாது. சாஸ்திரிய இந்தி, அதாவது சமஸ்கிருதம் கலந்த இந்தி பேசக்கூடியவர்கள் வடநாட்டிற்குப் போனால், அங்கு பாமரர்கள் பேசக்கூடிய இந்திக்கும் இதற்கும் வித்தியாசம் இருக்கும். ஆகவே, சாதாரணமாக வடக்கே பேசப்பட்டு வரும் இந்தி மொழிக்கும் கற்றுக்கொடுக்கப்பட்டு வரும் இந்திக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஆகவே, இந்தியிலும் சில தகராறுகள் இருக்கின்றன.

சாதாரணமாக இந்திக்கும் உருதுவுக்கும் அதிகமான மாறுதல்கள் கிடையாது. அப்படியிருக்க உருது லிபியில் எழுதினால் மாணவர்கள் பரீட்சையில் தேறமுடியாது. பெயில் ஆய்விடுவார்கள். இந்த நிலைமை நிச்சயமாக மாற்றியமைக்கப்படவேண்டும். இந்தி வளர்க்கப்படவேண்டுமென்றால் நல்லதொரு கருத்துக்களை அதன்மூலம் தெரிவிக்கக்கூடிய அளவுக்கு, எல்லாத் துறைகளிலுமுள்ள வார்த்தைகள் அதில் அடங்கியிருக்கக்கூடிய அளவுக்கு, நடைமுறையில் கையாளப்பட்டு வரும் பல சொற்களை அதில் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென மொழிய புதிதாக சொற்களைச் சொருக்கக்கூடாது. ஒருவருக்கும் புரியாத புதுப் புது சொற்களை இந்தி மொழியில் புதுத்த நிலைப்பதற்குப்பதிலாக சாதாரணமாகப் பழைமை தங்களுடைய கருத்துக்களைப் பரமாறிக்கொள்வதற்கும் ஏதுவாக இருக்கும். இந்தியைப்பற்றியே வடநாட்டில் மாறுபட்ட கருத்து இருந்துவருகிறது. வங்காளியர்களும் கூட இதை கருத்துடையவர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்தியை வளர்ப்பதற்குக்கூட சரியான நிலைமையும் சூழ்நிலையும் சிருஷ்டிக்கப்படாமல் இருக்கிறது. புதுப் புது கஷ்டமான வார்த்தைகளைப் போட்டு மக்களைக் கஷ்டப்படுத்துவது மாற்றப்படவேண்டும்.

30th September 1955] [Sri M. Palaniyandi]

தமிழ் நாட்டில் நிச்சயமாக நமது சட்டசபையிலும், பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும் தமிழ்தான் முழங்கவேண்டும். இந்திய அரசாங்கத்திற்கும் நமக்கும் தொடர்பு இருக்கவேண்டியிருப்பதால், அதற்கு இந்தி மொழி இருக்கலாம். பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷனை எடுத்துக்கொண்டால், சென்னையில் பிரதேச மொழியின் மூலம் பரீட்சைகள் இருக்கவேண்டும். வினாக்களெல்லாம் தமிழில் இருக்கவேண்டும். தமிழ் நாட்டிலுள்ளவர்களைப் பொறுத்தவரையில் தமிழில் யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் கேள்வித் தாள்கள் இருக்கவேண்டும். அந்த பரீட்சையில் தேறிய பிறகு, அவர்களுக்கு குறிப்பிட்ட வேலைகளைக் கொடுத்துவிடவேண்டும். வேலைக்கு அமர்ந்த பிறகு வேண்டுமானால் இந்தி மொழியைக் கற்றுக்கொள்ள அவகாசம் கொடுக்கலாம். மூன்று வருஷமோ, ஐந்து வருஷமோ வேலையில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுவர்களுக்கு அவகாசம் கொடுத்தால் அவர்கள் அதில் தேறிவிடுவார்கள். அப்படிச் செய்தால்தான் தமிழ் நாட்டவர்களுக்கு உத்தியோகம் கிடைக்கும் விஷயத்தில் கஷ்டம் இருக்காது. அப்படிச் செய்யாமல், இந்தியில் படித்துவிட்டு வந்தால்தான், அல்லது இந்தியின் மூலமாகத்தான் மத்திய சர்வீஸ் கமிஷன் பரீட்சை எழுதவேண்டுமென்று சொன்னால், அதனால் தமிழ் நாட்டவர்களுக்கு பெரியபொரு இடைஞ்சலும், வேலையைப் பெறமுடியாத ஒரு நிலையையும் தான் ஏற்படும். தமிழ் மொழி பேசும் ராஜ்யத்தில் மட்டும் இம்மாதிரி மனக்கஷ்டம் இருக்கும் என்று சொல்லமுடியாது, 16 மொழிகள் பேசக்கூடிய எல்லா ராஜ்யத்தவர்களும் இதே அபிப்பிராயத்தைத்தான் தெரிவிக்க முடியும். பிரதேச மொழியில் பயின்றவர்கள் பிரதேச மொழியின் மூலமாகத்தான் மத்திய பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் பரீட்சைகளை எழுதமுடியும். உத்தியோகத்திற்கு வருபவர்களுடைய அறிவின் வளர்ச்சியைத்தான் சோதனை செய்ய வேண்டுமெனயொழிய, அதுதான் முக்கியமேயொழிய மொழி என்பது அடுத்த படியான விஷயம்தான். மத்திய சர்வீசுக்கு இந்தி மொழிதான் இருக்கவேண்டுமென்ற நியதி ஏற்பட்டால் உத்தியோகத்திற்கு வந்தபிறகு இந்தி மொழியில் தேர்ச்சி பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்ற நிலைமை ஏற்படவேண்டும். இந்தியைத் தாய்மொழியாக இல்லாதவர்களுக்கெல்லாம் இம்மாதிரி ஒரு காரியத்தைச் செய்துகொடுக்கவேண்டும்.

இந்தி வளரவேண்டும் என்பது வாஸ்தவந்தான். அதே சமயத்தில், மொழிமேல் பற்றுக்கொண்ட தன் காரணமாக பிசாசாக மாறிவிடக்கூடாது. மொழிப் பிசாசாக மாறிவிட்டால் மொழி வளருவதென்பது முடியாத காரியம். இந்தி மொழியானது இந்தியாவின் பொதுமொழியாக வளர வேண்டுமென்றால் இந்தியாவின் பல பாகங்களிலும் மக்களால் பேசப்பட்டு வருகின்ற மொழிகள் எல்லாம் நல்ல முறையில் வளர்ச்சியடையவேண்டும். பிரதேச மொழிகளெல்லாம் ஆங்காங்கு ராஜ்யத்தின் ஆட்சி மொழியாக வந்துவிட்டால் பிரதேச மொழிகள் செழிப்படையும். அதே சமயத்தில் இந்தியாவின் பொது மொழியான இந்தியும் கூடவே வளருவதற்கு நல்ல சூழ்நிலை ஏற்படும். ஆகவே, பிரதேச மொழிகளெல்லாம் ஆங்காங்கு அரியணை வீற்றிருக்கச் செய்யவேண்டும். இந்தியை வளர்க்கவேண்டுமென்றால் முக்கியமாக இந்தி பேசக்கூடிய மக்கள் அதிகமாக வாழக்கூடிய பிரதேசங்களில் இந்தியை அந்தந்த ராஜ்யத்தின் ஆட்சி மொழியாகச் செய்து அந்த முறையில் நன்றாக வளர்க்கலாம். ஆனால், எல்லா ராஜ்யங்களிலும் இந்தி வரவேண்டுமென்பது நடக்காத காரியம். மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் ராஜ்ய அரசாங்கத்திற்கும் தொடர்பு கொள்வதற்காக ஆங்கிலத்திற்குப் பதிலாக இந்தியை ஏற்றுக்கொள்ளலாம்.

தமிழை ஆட்சி மொழியாகவும், கல்லூரியில் போதனை மொழியாகவும் கோர்ட்டுகளில் நடவடிக்கைகளுக்குள்ள மொழியாகவும் செய்யவேண்டுமென்றால், அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் எவ்வளவோ செய்யவேண்டியிருக்கின்றன. தமிழ் மொழியானது முதமையான ஒரு மொழிதான். ஆனால், தமிழ் மொழியானது சென்ற பல ஆண்டுகளாக ஆட்சி மொழியாக இல்லாமல் வளர்ச்சியில்லாமல் இருந்துவரவேண்டிய நிர்ப்பதும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இடைக்காலத்தில் ஆங்கில மொழியானது நம்மிது ஆதிக்கம் வகித்து வந்ததன் காரணமாக தமிழ் மொழி முக்கியமான துறைகளில் வளர்ச்சியடையாமல் இருந்துவிட்டது. ஆகவே, நாம்

[Sri M. Palaniyandi]

[30th September 1955]

என்ன செய்யவேண்டும்? பன்மொழிப் புலவர்கள் ஏராளமானவர்கள் நியமிக்கப்படவேண்டும். அவர்கள் பல ஆண்டுகள் வேலை செய்தாக வேண்டும். தமிழை எப்படி வளப்படுத்தவேண்டுமோ, அதைப்போலவே தான் இந்தி மொழியையும் வளப்படுத்தவேண்டியிருக்கிறது. தமிழ் மொழியிலாவது உயர்ந்த இலக்கியங்கள் பலப்பல இருக்கின்றன. ஆனால், இந்தி மொழியில் அப்படி அல்ல. தமிழிலுள்ள இலக்கியங்களைப்போல் இந்தி மொழியில் கிடையாது. துளசிதாஸ் இராமாயணத்தைத் தவிர இந்தியில் வேறு இலக்கியங்கள் தமிழ் மொழியில் இருக்கக்கூடிய அளவுக்கு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இந்தியை இந்தியாவின் பொது மொழியாக்குவதிலும் பலப்பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்பதை மறந்து விடுவதற்கில்லை. ஆகவே, தமிழ் மொழியைத் தமிழ்நாட்டில் வளர்ப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். ஆட்சி மொழியாகவும், கல்லூரி மொழியாகவும் நீதிமன்ற மொழியாகவும் விளங்கக்கூடிய அளவுக்கு எல்லோரும் சேர்ந்து, சர்க்காரும் அதற்கு ஆதரவு தந்து வளர்ப்பதற்கு சகல முயற்சிகளும் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். ராஜ்ய அரசாங்க விவகாரங்களுக்கு இந்தி வருவது கூடாது. ஏதோ மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் ராஜ்ய அரசாங்கத்திற்கும் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ளக்கூடிய அளவுக்குத்தான் இந்தி மொழி உபயோகப்படவேண்டும். இந்தி இந்தியாவின் பொதுமொழியாக வளர வேண்டுமென்பதில் ஆட்சேபம் கிடையாது. ஆனால், ராஜ்ய விவகாரங்களுக்கு பிரதேச மொழிதான் இருக்கவேண்டும். மொழிவழி மொகாணங்கள் ஏற்பட்டவுடனே பிரதேச மொழிகள்தான் அந்தந்த ராஜ்யத்தில் ஆதிக்கம் வகிக்கவேண்டுமெனிய இந்தி மொழி ஆதிக்கம் வகிக்கக் கூடாதென்று நான் சொல்லுகிறேன்.

புல்லிக்குச் சென்றால் அங்குள்ள குமாஸ்தாக்கள்கூட இந்தி கட்டாயமாக உத்தியோக விஷயத்தில் வருவதை எதிர்க்கிறார்கள். புல்லியிலுள்ள, இந்தியைத் தாய்மொழியாக்கொன்றாத குமாஸ்தாக்களும் உத்தியோகஸ்தர்களும் இந்தியில் பரிகைஷ எழுதவேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறார்கள். மத்திய அரசாங்கத்தின் அலுவலகங்களிலுள்ள குமாஸ்தாக்களும் உத்தியோகஸ்தர்களும் ஒரு வருஷ காலத்தில் இந்திப் பரிகைஷில் கட்டாயமாகத் தேறியாக வேண்டுமென்று உத்தரவு போட்டிருந்தார்கள். அதன் பேரில் எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது. ஆங்கில மொழியானது இதுவரையில் ஆதிக்கம் வகித்துவந்ததன் காரணமாக உண்டியாக இந்தியைக் கற்றுக் கொள்ள முடியாது, ஆங்கிலத்தில் பெற்றிருந்த அளவுக்கு புலமை இந்தியில் உண்டியாக வந்துவிட முடியாது என்று அவர்கள் எல்லோரும் முறையிட்டுக் கொண்டதன் காரணமாக, இந்திப் பரிகைஷில் அவர்கள் தேறவேண்டுமென்பது சற்று நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, இந்தி மொழி கட்டாயமாக்கப்படாமல், மக்களை விரும்பிக் கற்றுக்கொள்ளக் கூடிய அளவுக்கு இருக்கவேண்டும். கட்டாயமாக மக்கள் மீது தினித் தால் இந்தியின் மீது மக்களுக்கு வெறுப்புதான் உண்டாகுமே தவிர இந்தி மொழி இந்தியாவின் பொதுமொழியாக வளருவதற்கு நல்ல சூழ்நிலை ஏற்படாது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தமிழ் மொழியானது தமிழ் நாட்டின் எல்லாத் துறைகளிலும் முதன்மை ஸ்தானம் பெற்றிருக்கவேண்டும். கல்லூரிகளானாலும் சரி, சட்ட நுணுக்கம் பேசுகின்ற கோர்ட்டுகளானாலும்சரி, சட்டசபையானாலும்சரி எல்லா இடங்களிலும் தமிழ்மொழிதான் வழங்கப்படவேண்டும். அப்பொழுதுதான் தமிழ்மக்கள் தங்களுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவித்து, நாட்டின் வளர்ச்சியில் எல்லாத் துறைகளிலும் முழுப்பங்கு எடுத்துக் கொள்ளமுடியும். அந்த நிலையை அரசாங்கத்தார் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும். இந்தி மொழி தொடர்பு மொழியாக, அகில இந்திய மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லும்போது, ராஜ்யங்களின்மீது ஆதிக்கம் வகிக்காத தன்மையில் இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

* SRI W. J. FERNANDEZ : Mr. Deputy Speaker, Sir, I plead for the retention of English as the official language of the Union. I realize that I am striking a discordant note and, in doing so,

30th September 1955] [Sri W. J. Fernandez]

playing a losing game. Unfortunately, I hold this view, as I feel that English is as much an Indian language—though of foreign origin—as any of the fourteen languages listed in the Schedule to the Constitution.

English is the mother-tongue of the Anglo-Indian community which is a fairly large minority community recognized as such in the Constitution. The Anglo-Indian is an Indian by nationality and Anglo-Indian by community, just like the Parsis and Sikhs who are Indians by nationality and Parsis and Sikhs by community. The language has been in vogue for over two hundred years and by its long use, has become a part and parcel of the Indian Nation. Moreover, we, Indians as a race, are very highly proficient in that language and so much so we can hold our own against any Britisher. English, again, is a language of inter-national importance and the gateway to world knowledge. It, therefore, seems a pity that our prejudice against the British imperialists should be allowed to bias us against this language. However, in the Constitution, Hindi has been laid down as the language to be adopted and there seems to be no other alternative but to submit to the inevitable. The only alternative to the English language is obviously Hindi. It is the most widely spoken language in the country.

Sir, I would advocate that the transition from English to Hindi should be by a very gradual process so that we in the South may have sufficient time to acquire that degree of proficiency in this language which would enable us to carry on the administration with the same degree of efficiency as is now being done in the English language. The general consensus of opinion of this House seems to be that the regional language should become the language of the State and that the regional language should be adopted in Law Courts, Colleges and so on. But, here again, I would caution a go-slow policy. There are quite a large number of students who are receiving their school education in English and it will become a problem for them if the regional language is made the medium of instruction in Universities. I feel, Sir, that any hasty policy in this direction would result in colossal waste.

One word more, Sir, and I will finish. The proposal to adopt Hindi as the official language seems to be the thin end of the wedge. The next stage will be making Hindi as the National language. If it comes to that, I know, a storm of opposition will be raised in this House. But I think in the larger interests of the country as a whole and ourselves as a nation, we should transcend all parochialisms and agree to Hindi being the National language as well so that we can present a united front to our friends outside this country. Thank you, Sir, for giving me this opportunity to speak.

SRI A. SAMBASIVAM : மதிப்பிற்குரிய துணைத்தலைவர் அவர்களே, இந்த மொழிப் பிரச்சனை தென்னாட்டைப் பொருத்தவரையில் மக்களுடைய உள்ளத்தில் ஒரு மிகுந்த உணர்ச்சியை அல்லது ஆழ்ந்த சிந்தனையை உண்டாக்கியிருக்கிறது. விடுதலை அடைந்த ஒரு நாட்டிலே தன்னுடைய சொந்த அரசு என்று சொல்லிக்கொள்ளுவதற்கு, ஒருவன் தன் வீட்டிலே பேசுகின்றது எந்த மொழியோ அந்த மொழிதான் நாட்டை

[Sri A. Sambasivam] [30th September 1955]

ஆளுகின்ற மொழியாக இருக்கவேண்டும். அரசாங்க அலுவலகத்திலே போய் அந்த மொழியிலே தன் கருத்துக்களையும், குறைகளையும் தெரிவித்துக்கொள்ளவேண்டும் என்ற ஒரு எண்ணம் குடிகொண்டு அனைவருடைய உள்ளத்திலும் நன்றாக வேரூன்றி இருக்கிறது. அந்த முறையிலே அரசாங்கத்தை ஆளுவதற்கு வேண்டிய தகுதி தமிழுக்கு இருக்கிறதா, இல்லையா என்ற பிரச்சனை இப்போது எழவில்லை. 1937-ம் வருஷத்திலேயே நம் அனைவருடைய மதிப்பிற்கும் உரியவரான ராஜாஜி அவர்கள் தமிழில் முடியுமா என்று ஒரு புத்தகம் எழுதி, தமிழில் முடியும் என்று ஒரு புத்தகத்திலே கலைச் சொற்களை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு முன்னமேயே கூட கவியரசர் பாரதியார் “வான மளந்த தனைத்து மளந்திழம் வன்மொழி வாழியவே” என்று பாடியிருக்கிறார். அதாவது, பெரிய அகன்ற ஆகாயப் பரப்பில் அடங்கியிருக்கிற அத்தனை பொருள்களையும் தன்னுடைய சொல்லாலே அளந்து சொல்லக்கூடியவல்லமையும் வளமும் பொருந்திய ஒரு பெரிய மொழி என்று பாடியிருக்கிறார். ஆகவே தமிழைப் பொறுத்தவரையில் நம் தமிழ் ராஜ்யம் பிரிந்த பிறகு தமிழ் நம்முடைய ஆட்சிமொழியாக இருக்கப்போகிறது. இன்றைக்கு இருக்கும் நமது கல்வி மந்திரி அவர்கள் தமிழில் மிகவும் ஆர்வம் உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள், ஊக்கம் உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றி யாரும் கவலைப்படவேண்டியதில்லை.

ஒரு பெரிய மத்திய அரசாங்கத்தின் கீழ் இந்த இந்திய துணைக்கண்டம் முழுவதும் இயங்கவேண்டுமென்ற கொள்கை கொண்டவர்களில் நானும் ஒருவன். அதிலே உறுதியான நம்பிக்கையும் கொண்டவன். நாடு பிரிக்கப்படுவதால் மக்களுடைய பொருள் வளமும், தொழில் வளமும் குறைந்துபோகும். ஆகையினால் சேர்ந்து வாழவேண்டும், அதற்கான வழிவகைகள் வகுக்கவேண்டும் என்பதுதான் என்போன்றவர்களுடைய கொள்கை. ஆனால் இன்று டில்லிக்குப் போகும் ஒரு தமிழ் மகன் அங்கே போனவுடன் ஒரு அன்னிய நாட்டில் இருப்பது போன்றே, அன்னிய ஊரில் இருப்பது போன்றே ஒரு எண்ணம் அவன் மனதில் தோன்றக்கூடாது. இந்த மொழிப் பிரச்சனையை முடிவு செய்வது எந்த அளவுக்கு இந்த நாட்டின் நேச ஒற்றுமையை உறுதிப்படுத்தும் அல்லது வேறுபடுத்தும் என்பது அந்த உணர்ச்சியை உண்டாக்குவதைப் பொருத்துத்தான் இருக்கிறது. டில்லி அரசாங்கத்தைப் பொருத்தவரையில் இந்த நாட்டில் பேசப்படும் 14 மொழிகளில் எந்த ஒரு மொழியைப் பேசுகின்ற மக்களுடைய உள்ளத்திலும் “நாம் புறக்கணிக்கப்படுகின்றோம், நம்முடைய மொழி புறக்கணிக்கப்படுகின்றது” என்ற எண்ணமோ அல்லது “ஒரு மொழி பேசுகிறவர்கள் மற்றொரு மொழி பேசுகிறவர்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துகிறார்கள்” என்ற எண்ணமோ உண்டாகாதபடி அவ்வளவு நிதானமாகவும், ஆராய்ச்சியுடனும் செயல்படுவது அவசியம். இதை எந்த அளவுக்கு மற்ற மாகாணங்களின் மக்களுடைய மனது திருப்திப்படுகின்ற அளவில் முடிவு செய்கின்றார்களோ, அதைப் பொறுத்துத்தான் இந்தியப் பேரரசாங்கத்தின் வருங்கால மேம்பட்ட அல்லது சிறப்பான வாழ்வு இருக்கிறது. நேற்றுப் பேசிய நண்பர்கள் பலர் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதாவது, இந்திய அரசாங்கத்திற்காக ஐ.எ.எஸ்., ஐ.பி.எஸ். முதலிய உத்தியோகங்களுக்கு அதிகாரிகளைப் பொருக்குகின்றபோது அவர்களுக்கு ஹிந்தி தெரிந்திருக்கவேண்டுமென்ற வற்புறுத்தல் இருக்குமேயானால், அது ஓரளவுக்கு தென்னாட்டு மக்களை, குறிப்பாக தமிழ்நாட்டு மக்களை அதிருப்திக்கு ஆளாக்கும். அதவேகூட வடக்கத்தியார், தெற்கத்தியார் என்ற உணர்ச்சிக்கு விதை போடுவதுபோல ஆகும். இப்போது ஆங்கிலம் படித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆங்கிலமே இல்லாதபடி ஹிந்தி வருவதாயிருந்தால் வருகின்ற காலத்தில் வரும் என்று இருக்கலாம். அதைப்பற்றி ஆகேஷிணை இல்லை. ஆகவே ஒரு பெரிய உத்தியோகத்திற்குப் போகின்றவர்கள் மூன்று மொழிகளைப் படிக்கலாம் என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. அப்படி இரண்டு, மூன்று மொழிகள் படிப்பதாயிருந்தால், வடநாட்டில் இருக்கிறவர்கள் தென்னாட்டு மொழிகளிலே ஒன்றும், தென்னாட்டு மொழியல்லாத வடநாட்டு மொழி ஒன்றும் படித்து இருக்கவேண்டும். அதே மாதிரி தென்னாட்டில் இருக்கிறவர்கள் தென்னாட்டு மொழிகளில் ஒன்றும் வடநாட்டு மொழிகளில் ஒன்றை

30th September 1955]

[Sri A. Samba siva]

யும் படித்திருக்கவேண்டும். அப்படியானால் பெரிய அகில இந்திய சர்வீஸுக்குச் செல்கிறவர்கள் மூன்று மொழிகளில் புலமை உடையவர்களாக இருக்கவேண்டும். அந்த மூன்று மொழிகளில் ஹிந்தி ஒன்றாக இருக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்தக்கூடாது என்பதுதான் என் கருத்து. என்னென்றால், எந்த மொழியை ஆட்சி மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளுகிறோமோ, அந்த மொழியைப் பேசும் மக்களுக்கு 'நாம் ஆளும் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்' என்ற உணர்ச்சி உண்டாகிறது. 'நாம் உயர்ந்தவர்கள்' என்ற மனப்பான்மை அவர்களுக்கு ஏற்படுகிறது. ஆகவே, ஹிந்தி தெரியாத தமிழ் பேசுகின்ற மக்கள் புல்லிக்குப் முடிசு காலத்தில் அவர்களுக்கு ஒத்தாசை செய்வதற்கு அங்குள்ள அரசாங்க அலுவலகத்திலே ஒரு பிரிவு இருக்கிறது என்ற நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தவேண்டும். 'புல்லியில் உள்ள சட்டசபையிலே தமிழிலே பேசலாம், அங்கே தமிழில் நடவடிக்கைகளைக் குறித்தகொள்ளுகிறார்கள், தமிழில் பேசப்படுவதற்குப் பதில் சொல்லுகிறார்கள், ஹிந்தி தெரியாத தமிழ் மக்களுக்கு அரசாங்க அலுவலகங்களில் ஒத்தாசை செய்வதற்கு ஒரு கூட்டம் இருக்கிறது' என்ற உணர்ச்சியை புல்லியில் உள்ள தமிழர்களுக்கு உண்டாக்குவதன் மூலம்தான் இந்த நாட்டின் ஒற்றுமையை வலுப்படுத்த முடியும். அப்போதுதான் ஹிந்தி பேசாத மக்களைப் பொருத்த வரையில் கவலை இல்லாமல் இருக்கும். தமிழ் மக்களைப் பொருத்தவரையில் தமிழ் பேசுபவர்களுக்கு எவ்வித பாதகமும் இருக்கக்கூடாது. தமிழில் மத்திய அரசாங்கத்திற்குக் கடிதம் எழுதப்பவர்களுக்கும், பதில் எழுதிவதற்கு மத்திய அரசாங்கத்தில் ஒரு தமிழ் பிரிவு இருக்கவேண்டும். அப்படி வசதி செய்து கொடுத்தால்தான் இந்த ஹிந்தி அரசாங்கத்தின் ஒற்றுமையை வலுப்படுத்த முடியும். அப்படிச் செய்தால்தான் நாட்டின் ஒற்றுமையும், வருங்கால மேன்மையும் சிறப்புற்றுத் திகழும். ஹிந்தியை அரசாங்க மொழியாக வற்புறுத்துவதன் மூலம் ஹிந்தி தெரியாத மாகாணங்களுக்கு பாதகம் இருக்கக்கூடாது. ஹிந்தியைத் திணிக்கக்கூடாது. ஹிந்தி அரசாங்கத்தில் தமிழர்களுக்கு பாதகம் இல்லாமல் இருப்பதற்கு வழிவகை செய்யவேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு, பேசுவதற்கு எனக்கு இந்த வாய்ப்புத் தந்ததற்கு என் நன்றியையும் தெரிவித்துக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI P. RAMAMURTHI : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த பிரச்சனை தமிழ் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய மக்களை மட்டுமல்ல, நமது நாட்டிலிருக்கிற சகல மக்களையும் பாதிக்கும்படியான ஒரு முக்கியமான பிரச்சனை. இந்த தேசத்தின், ஒற்றுமை மேன்மேலும் ஒங்கி உறம்பெற்று, பலம் பெற்று, விளங்கப் போகிறதா, அல்லது சீர்குலைவிற்கான சக்திகள் மேன்மேலும் பலமடைய போகின்றனவா என்பது இந்தப் பிரச்சனையை நாம் எவ்வளவு புத்திசாலித்தனமாக தீர்க்கிறோம் என்பதைப் பொறுத்துத் தானிருக்கிறது. ஆகவே இது சம்பந்தமாக நாம் அடிப்படையான சில விஷயங்களை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு, பாஷை, மொழி சம்பந்தமாக இருக்கும் பிரச்சனைகளை சிறிது ஆற அமர ஆலோசிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

கனம் நிதியமைச்சர் அவர்கள் முதன் முதலில் பேசக்கூடிய காலத்தில், 'மொழிப் பித்து என்று ஒன்று ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது; மொழிப்பற்றின் காரணத்தால், மொழியின் மீது ஏற்படும் அன்பின் காரணத்தால், இன்றைக்கு ஆத்திரத்தை மூட்டுமபடியான வகையில் போய்விடக்கூடாது' என்று நேற்று கேட்டுக் கொண்டார். வாஸ்தவம். அந்த மாதிரி ஆத்திரம் ஏற்படவேண்டுமென்று நானும் விரும்பவில்லை. ஆகவே ஆத்திரம் ஏற்படாமல் இருக்கக்கூடிய வகையில் இந்தப் பிரச்சனையை எப்படி தீர்ப்பது என்பதை நாம் கொஞ்சம் தீர்க்கமாக ஆலோசனை செய்ய வேண்டுமென்று எடுத்துக்கொள்ளும்போதுதான், நமது சபை முன் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கக் கூடிய கேள்வித் தாளில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிற பிரச்சனைகள் மட்டுமல்ல, அதோடு சம்பந்தப்பட்டிருக்கிற பாக்கியுள்ள பல பிரச்சனைகள், அரசியல் சட்டத்தில் கூறப்பட்டிருக்கக்கூடிய ஷரத்துக்கள் ஆகியவைகள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவைகளாக இருக்கின்றன. இந்த பிரச்சனையை தீர்க்க அரசியல் சட்டத்தை இயற்றியவர்கள் எந்த வகையில் தொண்டு புரிந்தார்கள்,

[Sri P. Ramamurthi] [30th September 1955]

எந்த முறையில் இந்த பிரச்சனையை அணுகினார்கள், அதன் விளைவாக பிரச்சனையை தீர்க்க ஒரு வழி ஏற்பட்டதா அல்லது அதன் விளைவாக இந்த பிரச்சனை இன்னும் சிக்கலாகிவிட்டதா என்பது அனைத்தையும் ஆராய்ந்து பார்த்து, அரசியல் சட்டத்தில் திருத்தம் வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்படுமேயானால், அதற்கும் நாம் ஏற்பாடு செய்தாகவேண்டும், மாகாணத்தில் இருக்கக்கூடிய மக்களாகிய நாம் அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யும் படியாக மத்திய சர்க்காரை வற்புறுத்த வேண்டிய கால கட்டத்திலிருக்கிறோம்.

தங்கள் மொழியின் மீது அன்பு, பற்று உலகில் இருக்கக்கூடிய மக்களுக்கு ஏற்படுவது இயற்கையான விஷயம். ஆகவே இந்த மொழியை பிரச்சினப்பற்றி கவனிக்கும்போது, இந்த மொழி வளர்வதற்கு வேண்டிய யோக்கியதாம்சங்கள் கொண்டிருக்கக்கூடிய மொழியா, அது நீண்ட நெடுங் காலமாக இருந்து வந்திருக்கிறதா, தமிழ் மொழி வளர்வதற்கு இந்தி மொழிக்கு இருக்கக்கூடிய அளவிற்கு யோக்கியதாம்சங்கள் இருக்கின்றனவா அல்லது வேறொரு மொழிதான் அந்த மாதிரி வளர்வதற்கு தகுதி வாய்ந்ததாக இருக்கிறதா என்ற ஆராய்ச்சியில் இறங்குவது உண்மையில் பிரயோஜனமற்ற விஷயமாகும். ஏனென்றால், மொழி என்பது என்ன என்று பார்ப்போமேயானால், மனிதன் உலகத்தில் தோன்றி, சமூக வாழ்வு வாழ ஆரம்பித்த காலம் முதற்கொண்டு சமூகத்தில் தங்களுக்குள் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக்கொள்ள, பலரும் சேர்ந்து இயற்கையை எதிர்த்து சமூகாடி இயற்கையிலிருந்து தங்களுக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருள்களை போர்பதிகள் அவர்கள் செய்யும்படியான முயற்சிகளுக்கு மொழி மிகவும் இன்றியமையாத கருவியாக இருந்து வருகிறது. மொழி இல்லாமல் போகுமேயானால், மனிதனுடைய கருத்துகளுக்கு உருவம் ஏற்பட முடியாது. கருத்துகளுக்கு மொழியென்ற உருவம் இல்லாமல் போனால், அவைகள் அந்தரத்தில் தொங்கும். ஆகவே, மொழி வளர்ச்சி அடையாத போனால் சமூக வாழ்வே நசித்துப் போய்விடும் என்பது உலக சரித்திரம் கண்டறிந்திருக்கக்கூடிய உண்மை. மொழியின் வளர்ச்சியை நாம் குறிப்பாக எடுத்துப் பார்க்க வேண்டுமென்றால், அந்த மொழியை பேசும்படியான சமுதாயம் எவ்வளவு வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறது என்பது போன்ற விஷயங்களை எடுத்துப் பார்த்தால்தான், குறிப்பிட்ட காலத்தில் ஒரு மொழிக்கு ஏற்பட்டுள்ள வளர்ச்சியை நாம் கணக்கிடுவது சாத்தியமாகும். ஆகவே இந்த மொழி வளர்வதற்கு தகுதியுள்ளது, இந்த மொழி வளர்வதற்கு தகுதியற்றது என்ற பேச்சு சந்தர்ப்பம் அற்ற பேச்சு. அது பிரயோஜனமற்றது. அப்படியானால் நாம் முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டியது என்ன என்று கேட்பீர்கள். மொழி என்பது மனிதர்கள் உற்பத்தி செய்து வளர்த்திருக்கக்கூடிய கருவி என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். தமிழ் மக்கள் உற்பத்தி செய்து, தமிழ் சமுதாய வளர்ச்சிப் போக்கில் அவர்கள் வளர்த்து இருக்கக்கூடிய மொழி தமிழ் மொழி. ஆங்கில மொழி, பிரிட்டனில் பிறந்திருக்கக்கூடிய மக்கள், தங்கள் சமுதாய வளர்ச்சிப் போக்கில் வளர்த்து இருக்கக்கூடிய மொழி. ரஷ்ய மொழி, அந்த ரஷ்ய மக்கள் தோற்றுவித்து, அவர்களுடைய சமுதாய வளர்ச்சிப் போக்கில் வளர்த்திருக்கும் மொழி. இதே மாதிரி ஒவ்வொரு நாட்டில் இருக்கக்கூடிய சமுதாயங்களில் உள்ள மக்கள் தோற்றுவித்து, வளர்த்திருக்கக்கூடிய மொழியின் மீது அருவறுப்பு காட்டுவது, அந்த மக்களின் மீது அருவறுப்பு காட்டுவதாகும். ஆகவே, இந்த மொழியை பிரச்சனையை பார்க்கும்போது, மனிதனால் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு வளர்க்கப்பட்டது மொழி என்பதை மனதில் கொண்டு, எந்த மனிதனாக இருக்கட்டும், தமிழ்நாட்டில் பிறந்தவனாக இருக்கட்டும், பம்பாய், மலபாரில் பிறந்தவனாக இருக்கட்டும், அல்லது இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா தேசங்களில் பிறந்தவனாக இருக்கட்டும், உலகத்தில் இருக்கக்கூடிய மனித சமுதாயத்தை வணங்குகிறோம், அவனுக்கு நாம் கௌரவம் அளிக்கிறோம் என்ற கண்ணோட்டத்துடன் பார்க்க வேண்டுமேயல்லாது, இந்தப் பிரச்சனையில் விரும்பு, கொட்பு என்பதற்கு இடமில்லை என்பதை நான் முதலில் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்த கண்ணோட்டத்துடன், அதாவது ஒவ்வொரு நாட்டிலும் இருக்கக்கூடிய மக்களுக்கு, அந்தந்த மொழி பேசக்கூடிய மக்களுக்கு கௌரவம் அளிக்கவேண்டியது அவசியம் என்ற கண்ணோட்டத்துடன் இந்த

30th September 1955] [Sri P. Ramamurthi]

மொழிப் பிரச்சனையை பார்க்கும்போது, நமது நாட்டிலும் பல மொழிகள் பேசும் சமுதாயங்கள் இருக்கின்றன. அந்த பல்வேறு சமுதாய மக்களை நாம் கௌரவித்தாகவேண்டும் என்ற அடிப்படையில் நாம் போக வேண்டும். அந்த அடிப்படையில் நாம் பிரச்சனையை அணுகினால் நம் நாட்டிலுள்ள சமுதாயங்கள் அனைத்திற்கும் சம அந்தஸ்தை கொடுக்கிறதும் என்றால்தான், அப்பேர்ப்பட்ட நிலையில் அந்த பல்வேறு சமுதாயத்தினர் பேசக்கூடிய மொழிகளுக்கு சமமான அந்தஸ்து இருக்க வேண்டுமென்றும் தெரிவிப்பது சாத்தியமாகும். ஆகவே, இந்த அடிப்படையில் போனால் துவேஷத்திற்கு இடமிருக்க முடியாது, பரஸ்பர விரோதத்திற்கு இடமிருக்காது.

குறிப்பாக இன்றைக்கு நாம் எடுத்துப் பார்க்கும்போது, நம் தமிழ் நாடு சம்பந்தப்பட்ட மட்டில், தமிழ் மொழியில் எல்லா விஷயங்களும் நடைபெற்றாகவேண்டும் என்ற உணர்வு நிக்சயமாக இந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய எல்லோருக்கும் இருக்கத்தான் செய்திருக்கிறது. இது எப்பொழுது ஏற்பட்டது என்பதையும் நாம் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் குரப்பத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். நம் நாட்டில் தேசிய இயக்கம் வளர்ந்து பலப்பட்டு, பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்க்க வேண்டுமென்ற உணர்ச்சி மேலிடப்போதே, நம் நாட்டில் எந்த பிரதேசத்தை எடுத்துப் பார்த்தாலும் சரி, அந்த கால கட்டத்தில் மொழிப்பற்றும் கூடவே வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. 1905-ம் வருஷம் முதற்கொண்டு தேசிய இயக்கம் மிகவும் உச்சாணி நிலையை அடைந்து வந்திருக்கும் சமயத்தில், தமிழ் நாட்டில் பாரதியார் தோன்றியிருக்கிறார். ஆந்திராவில் விரேசலிங்கம் பந்துலுவும், வங்காளத்தில் ரவீந்திரநாத் தாகூரும், ஹிந்துஸ்தானில் மைதிலேஸ்வரன் குப்தாவும் தோன்றியிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு நாட்டிலும் இதே மாதிரி அன்னிய ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு போராட்டங்கள் வளர்ந்த கால கட்டத்தில், அந்த நாட்டு மொழிகளை வளர்க்க வேண்டுமென்ற எண்ணமும் கூடவே வளர்ந்து வந்திருக்கிறது என்பதையும் பார்க்கிறோம். இப்படி இருக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பத்தில் நம் நாட்டில் இன்றைக்கு கூட சிலர் சொல்லுகிறார்கள் ‘தமிழ் நாட்டில் தமிழ் மொழிதான் ஆட்சி மொழியாக வேண்டும், கல்வூரிகளிலும் அந்த மொழியில்தான் இன்றைக்கு பயிற்சி அளிக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள்; ஆனால் தூதிருஷ்டவசமாக தமிழ் மொழி இப்போது இருக்கக் கூடிய நிலைமையில் பலவகைப்பட்ட கலைகளை போதிக்க வேண்டிய யோக்கியதாம்சங்கள் ஏற்றிருக்கவில்லை. அதற்கு வேண்டிய திறமை அந்த மொழிக்கு இன்னும் ஏற்படவில்லை, அந்த திறமை ஏற்படுகிற வரையில் நாம் ஆங்கில மொழியை உபயோகப்படுத்தியாகவேண்டும்.’ என்று இன்றைக்கு கூட பேசுகிறவர்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். தூதிருஷ்டவசமாக அந்த மாதிரி பேசக்கூடியவர்கள், நம் குழந்தைகளுக்கு போதிக்கக்கூடிய ஆசிரியர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் சர்வகலாசாலை ஆசிரியர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். குறைந்தது இன்னும் 15, 20 வருஷங்கள் ஆங்கிலம் இன்றைக்கு இருக்கிற இடத்தில் இருக்கத்தான் வேண்டும், 20 வருஷங்களுக்கு பிறகு தமிழ் மொழிக்கு சம்பூர்ண யோக்கியதாம்சங்கள் ஏற்பட்டவுடன்தான், அந்த மொழியை ஆட்சி மொழியாக்கவேண்டிய ஏற்பாடுகள் நாம் செய்ய முடியும் என்றும் அவர்கள் கூறுகிறார்கள். எனக்கு இந்த சந்தர்ப்பத்தில் பாரதியாரின் ஒரு பாட்டு ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. தமிழ் நாட்டில் தமிழ்பற்றை பரப்பிய பாரதியார் அன்றைக்கு பாடினார்

“கன்னிப் பருவத்தில் அந்நான்—என்றன்
காதில் விழுந்த திசை மொழியெல்லாம்
என்னென்னவோ பெயருண்டு—பின்னர்
யாவும் அழிவுற்றிறந்தன கன்னிடர்.”

என்று பாடியிருக்கிறார். அந்த நாளில் நான் எத்தனையோ மொழிகளின் பெயரை கேட்டேன். ஆனால் அவையாவும் பின்னர் அழிவுற்றன என்று கூறியிருக்கிறார். உதாரணமாக இன்று இந்தி என்று பேசுகிறோமே, அந்த இந்தி என்ற ஒரு மொழி 600 வருஷத்திற்கு முன்பு இருந்தது கிடையாது. இன்று இந்தி மொழி பேசக்கூடிய பகுதிகளை எடுத்துப் பார்த்தால், மதுரா பக்கத்தில் அன்றைக்கு பேசியிருக்கக்கூடிய மொழி ‘ப்ரஜா,’ அயோத்தி

[Sri P. Ramamurthi]

[30th September 1955]

யில் 'அவுத்' அதற்கு பக்கத்தில் 'சப்ரா', அதற்கு பக்கத்தில் 'பலி', அதற்கு பக்கத்தில் 'மகதி', இந்த மாதிரியாக பல வகைப் பட்ட மொழிகளாக இருந்து வந்திருக்கிறது. ஆனால் காலப் போக்கில் இவையெல்லாம் ஒன்றாக மாறி 'கடிபோலி' இந்துஸ்தானியாக மாறி விட்டது. இந்த மாதிரியாகப் ப்ராஜா மொழி போன்ற பெயர்களெல்லாம் இல்லாமல் இறந்துவிட்டன என்று அன்றைக்கு பாரதியார் பாடியிருக்கிறார். இப்படி பாடிவிட்டு, மேலும் சொல்லுகிறார்

“கண்ணிப் பருவத்தில் அந்நான்—என்றான்
காதில் விழுந்த திசை மொழி யெல்லாம்
என்னென்னவோ பெயருண்டு—பின்னர்
யாவும் அழிவுற்றிறந்தன கண்டிர்,
தந்தை அருள்வலியாலும்—முன்பு
சான்ற புலவர் தவவலியாலும்
இந்தக்கண மட்டும் காலன்—என்னை
ஏறிட்டு பார்க்கவும் அஞ்சிருந்தான்,
இன்றொரு சொல்வினி கேட்டேன்—இனி
எது செய்வேன்? எனதாருயிர் மக்கான்
கொன்றிடல் போலொரு வார்த்தை—இங்கு
கூறத்தகாதவன் கூறினன் கண்டிர்!
புத்தம் புதிய கலைகள்—பஞ்ச
பூத செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும்.
மெத்த வளருது மேற்கே—அந்த
மேன்மை கலைகள் தமிழினில் இல்லை.
சொல்லவும் கூடுவதில்லை—அவை
சொல்லுந்திறமை தமிழ் மொழிக்கில்லை
மெல்லத்தமிழினிச் சாகும்—அந்த
மேற்கு மொழிகள் புவியிசையோங்கும்,
என்றந்தப் பேதை உரைத்தான்—ஆ!
இந்த வகையெனக் கெய்திடலாமோ?
சென்றிருவீர் எட்டுத் திக்கும் கலைச்
செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்,
தந்தை அருள்வலியாலும்—இன்று
சார்ந்த புலவர் தவவலியாலும்,
இந்தப் பெரும்பழி தீரும்—புகழ்
ஏறிப்புவியிசை என்றும் இருப்பேன்.”

என்று 1908-ம் வருஷத்திலேயே பாரதியார் பாடி இருக்கிறார். தேசிய வளர்ச்சி ஏற்பட்ட பிறகும், அந்நிய ஏகாதிபத்தியத்தை இந்நாட்டை விட்டு வெளியேற்றிய பிறகும் அவர்களுடைய பாஷை வேண்டும் என்று சொல்லக் கூடிய நிலைமை இந்நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அப்படி அந்நிய பாஷை இன்னும் நம் நாட்டில் இருக்க வேண்டும் என்று ஆசிரியர்கள் சொல்லி வருகிறார்கள். இன்னும் முப்பது வருஷங்கள் அது இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். முப்பது வருஷங்களான பிறகும் எந்த நிலைமை ஏற்படும் என்று அவர்களால் சொல்ல முடியாது. இந்தப் பிரச்னையை இப்படிப்பட்ட பிரகிருதிகள் கையில், நம்பிக்கை இல்லாத வர்களுடைய கையில், விட்டு விட்டால் அது எந்த நிலைமையில் கொண்டு போய் விடும் என்பதை யோசிக்க வேண்டும். அவர்களுடைய கையில் இந்தப் பிரச்னையை விட்டு விட்டால் இந்தப் பிரச்னையை தீர்க்கவே முடியாது. தமிழ் மொழி கல்லூரிகளிலும் கலாசாலைகளிலும் பரப்ப வேண்டும் என்று எண்ணம் கொண்டால் அது முடியாத காரியமாகி விடும். அப்படி அவர்களுடைய கையில் விட்டு விட்டால் நிச்சயமாக இந்தப் பிரச்னையை தீர்க்கவே முடியாது. ஆகவே நான் இப்பொழுது சொல்லுகிறேன் அவர்கள் ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டும் என்று பல காரணங்கள் கொடுக்கிறார்கள். கல்லூரிகளிலும் கலாசாலைகளிலும் போதனா முறை ஆங்கிலத்தில் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இதற்கும் ஹிந்தி பிரச்னைக்கும் நோடியான சம்பந்தம் உண்டா என்பதை விளக்கக் காட்டி பேசுகிறேன். தமிழ் மொழி வளர்ச்சி அடைந்த பிறகு அதைக் கொண்டு வரலாம் என்று சொல்லுவது எப்படி இருக்கிறது என்றால் நீந்திப்

30th September 1955] [Sri P. Ramamurthi]

பழகிய பிறகு தண்ணீரில் இறங்கினால் போதும் என்று சொல்லுவது போல் இருக்கிறது. நீந்தப் பழகிய பிறகு தண்ணீரில் இறங்க வேண்டும் என்று ஒருவன் இருந்தால் இவன் ஒரு நாளும் நீந்தக் கற்றுக் கொள்ளப் போவது இல்லை. அதைப் போல இருக்கிறது தமிழ் மொழி வளர்ச்சி அடைந்த பிறகு அதைக் கொண்டு வரலாம் என்று சொல்லுவது.

உலகத்தில் இப்பொழுது எவ்வளவோ மொழிகள் இருக்கின்றன. அவைகள் எப்படி வளர்ச்சி அடைந்தன என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இண்டோனேஷியா இருக்கிறது. அங்கு இண்டோனேஷிய பாஷையை மக்கள் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமல் டச்சு ஏகாதிபத்தியம் தன்னுடைய பாஷையாகிய டச்சு பாஷையை வளர விட்டுக் கொண்டிருந்தது. அப்படி 1949-ம் வருஷம் வரையில் இருந்தார்கள். அந்த டச்சு ஏகாதிபத்தியம் போன பிறகு அவர்கள் உடனடியாக கலாசாலை, கல்லூரி முதலிய இடங்களில் தங்களுடைய சொந்த பாஷையாகிய இண்டோனேஷிய பாஷையை புகுத்தினார்கள். அதனால் எந்த விதமான கெடுதலும் ஏற்பட வில்லை. மற்றப்படி சைனா இருக்கிறது. அங்கும் நீண்ட காலமாக சைனா பாஷையை வளர விடாமல் ஆங்கிலத்தை புகுத்தியிருந்தார்கள். ஆங்கிலத்தில் தான் எல்லா நடவடிக்கைகளும் விஞ்ஞானம் முதலியவைகளும் நடந்து வந்தன. அதன் பிறகு ஆங்கிலத்தை எடுத்து விட்டு சைனா பாஷையை கொண்டு வந்தார்கள். அப்படிக் கொண்டு வந்ததினால் அவர்களுடைய கலாசாலைகளிலும் கல்லூரிகளிலும் எந்த விதமான மாறுதலும் ஏற்பட வில்லை. அதனால் ஜனங்கள் எந்த விதத்திலும் பாதிக்கப்பட வில்லை. கல்த துறையில் மக்கள் குறைந்து விட வில்லை, மேலும் மேலும் வளர்ந்து கொண்டு வருகிறார்கள் என்று நமது பிரதம மந்திரி ஜவஹர்லால் நேரு அவர்களே தன்னுடைய சுற்றுப் பிரயாணத்தை அங்கிருந்து முடித்துக் கொண்டு வந்த பிறகு சொல்லியிருக்கிறார். ஆகவே நம்முடைய தேசிய பாஷையைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பரப்பலாம்.

நம்முடைய ராஜ்யத்தில் தமிழாகிய தேசிய மொழியே வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த மொழியில் தான் நம் நாட்டில் சகல விதமான நடவடிக்கைகளும் நடக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். போதனையையும் அதில் தான் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். தமிழ் மொழியிலேதான் எல்லா நடவடிக்கைகளும் நடக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கம் சொல்லி விட்டால் அந்த மொழி வளர்ச்சி அடைய வசதி ஏற்பட்டு விடும். 1600-ம் வருஷத்திற்கு முன்பாக ஆங்கிலம் இந்த வளர்ச்சி அடைந்திருக்க முடியும் என்று நினைத்திருக்க முடியுமா? அப்படி அவர்கள் நினைத்திருக்க முடியாது. ஐரோப்பாவிலுள்ள எந்த பாஷையை எடுத்துக் கொண்டாலும் அவைகள் இப்படித்தான். இப்பொழுதுதான் ஆங்கிலத்திற்கு ரினைச்சான்ஸ் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதன் பிறகுதான் இப்படிப்பட்ட கூக்குரல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. முதலில் லத்தீன் பாஷையில்தான் பைபிள் இருந்தது. அதை ஒழிக்க வேண்டும் என்று கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. அதன் மூலம்தான் மொழி கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. ஜெர்மனியில் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது, ஐரோப்பாவில் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது, மற்றும் பல நாடுகளில் கிளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டன. அவர்களுடைய கிளர்ச்சியின் விளைவாக பைபிளை லத்தீன் பாஷையில் பிரசுரிப்பதை விட்டு விட்டு ஆங்கிலத்தில் பிரசுரித்தார்கள். அதன் பிறகு தான் மக்களுடைய மொழி வளர்ச்சி அடைந்தது. அதைப் போலவே ஒரு மொழி வளர்ச்சி அடைய வேண்டும் என்றால் அது வளருவதற்கு வேண்டிய சந்தர்ப்பம் கொடுக்க வேண்டும். சந்தர்ப்பம் கொடுக்காமல் இருந்தால் அது எப்படி வளர்ச்சி அடைய முடியும். வளர்ச்சி அடைந்த பிறகுதான் அதற்கு இடம் கொடுப்போம் என்று சொன்னால் நீந்தக் கற்றுக் கொண்ட பிறகுதான் தண்ணீரில் இறங்க வேண்டும் என்பதைப் போலாகும். அப்படியே சொல்லி வந்தால் என்றைக்கும் அது நடக்காது. தேசிய மொழியை இப்பொழுதே ஆரம்பித்தால் ஆரம்பத்தில் கொஞ்சம் கஷ்டம் ஏற்படலாம். அதனால் பெரிய தகராறுகள் ஏற்படப் போவதில்லை. இப்பொழுது உதாரணமாக இங்கிலாந்தில் 'சைக்கிள்' என்று இருக்கிறது. அதற்கு உடனே தமிழ் வார்த்தை வரவேண்டும் என்று சொல்லுவதில் அவசியம் இல்லை. சைக்கிள் என்றால் இரண்டு உருளை வண்டி, இரண்டு சக்கர வண்டி என்று சொல்ல

[Sri P. Ramamurthi] [30th September 1955]

லாம் என்றும் துவிச்சக்கர வண்டி என்று சொல்லலாம் என்றும் வந்தாலும் பிரயோசனம் இல்லை. அதில் கூட சமுஸ்கிருத வார்த்தைகள் இருக்கின்றன. அதனால் சைக்கிள் என்ற வார்த்தையையே நாம் உபயோகப்படுத்திக் கொண்டு வரலாம். ஈருருளை என்று சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அதே மாதிரி பழைய வார்த்தைகளைச் சேர்த்துக் கொள்வதன் மூலம் நாம் தேசிய மொழியைக் கொண்டு வரலாம். உதாரணமாக 'தோரியம்' இருக்கிறது. இதற்கு சரியான தமிழ் வார்த்தையைச் சொல்ல வேண்டும் என்று அவசியம் இல்லை. பழைய காலத்திய தமிழ் வார்த்தையை உபயோகப்படுத்த வேண்டியதில்லை. அந்த வார்த்தையை "தோரியம்" என்றே சொல்லி வரலாம். அதனால் எந்த விதமான கஷ்டமும் வந்து விடாது.

இவைகளுக்கெல்லாம் கலாசாலைகளின் ஆசிரியர்களுடைய மனம்தான் மாற வேண்டும். இப்பொழுது இருப்பதைப் பார்த்தால் அவர்களுடைய மனம் மாறுவதாகச் தெரியவில்லை. தமிழில்தான் எல்லா நடவடிக்கைகளும் நடக்க வேண்டும் என்று நாம் உறுதியுடன் அவர்களிடம் சொல்ல வேண்டும். அவர்கள் அதற்குத் தயாராக இல்லை என்றால் "நீங்கள் போய்விட்டு வாருங்கள், நீங்கள் படித்தவர்களாக இருக்கலாம், நாட்டில் வேறு படித்தவர்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்களை நாங்கள் வைத்துக் கொள்கிறோம்" என்று நாம் அவர்களுக்குச் சொல்லி விடலாம்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : கனம் தலைவர் அவர்களே, ஆசிரியர்களுக்கு மனம் மாறுதல் ஏற்படவில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டு கனம் அங்கத்தினர் பேச வேண்டாம். அவர்களிடத்தில் மாறுதல் ஏற்பட்டு விட்டது. அவர்களுடைய ஆதரவு கிடைத்திருப்பதைப் பற்றி நாம் சந்தோஷப்பட வேண்டும். மாறுதல் ஏற்பட வில்லை என்று நினைத்துக் கொண்டு மேலும் மேலும் பேச வேண்டாம்.

SRI P. RAMAMURTHI : மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பது ஓரளவில் உண்மை என்பதை ஒத்துக் கொள்ளுகிறேன். அவர்களுக்கு இன்னும் பூரணமான மனமாறுதல் ஏற்படவில்லை என்பது என்னுடைய குற்றச் சாட்டு. அதன் காரணமாகத்தான் இன்னும் 25 வருஷங்கள் வரையில் ஆங்கிலத்தை விடாமல் பிடித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. தேசிய மொழியில் பற்றுள்ளவர்களுக்கு தங்கள் தங்கள் மொழி வளர்ச்சி அடைய வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சோவியத் நாடுகளில் பல மொழிகள் இருந்தன. ஆனால் ரஷ்ய ஆதிபத்தியத்திலிருந்து ஜார் காலத்தில் ரஷ்யா சாம் ராஜ்யத்துடன் சேர்ந்திருக்கும் மற்ற ராஜ்யங்களுக்கும் ரஷ்ய பாஷையே இருக்க வேண்டும் என்று ஆதிக்கம் செலுத்த வந்தார்கள். அதனால் மற்ற ராஜ்ய மக்களுக்கும் ரஷ்ய மக்களுக்கும் மனத்தாங்கல் ஏற்பட்டது. அப்படிப்பட்ட பிரச்சனை இங்கு இல்லை. தமிழ், வங்காளம், ஆந்திரம் முதலிய பாஷைகளின் மீது ஆங்கிலேயர்கள் ஏகாதிபத்திய ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்தார்கள். தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து அந்த ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்தார்கள். ரஷ்ய சாம்ராஜ்யத்தில் மற்ற இனத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் எப்படி ரஷ்யமொழியை எதிர்த்தார்களோ அதே போல் இந்நாட்டிலும் தமிழ், ஆந்திர, வங்காளியர் முதலிய பல இனத்தவர்கள் ஆங்கிலத்தை எதிர்த்து வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அதனால் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்துப் போராடினார்கள். ஒற்றுமையாக வளர வேண்டும், சகல விதமான அஸ்திவாரமும் இருக்க வேண்டும் என்று அன்றைய தினம் ஒற்றுமையாக இருந்து எதிர்த்துப் போராடினார்கள். இந்நாட்டில் பாஸ்பரம் பரமாரிக் கொள்வதற்கும் ஒரு தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் மற்றொரு தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த மக்களுடன் பாஸ்பரம் பரமாரிக் கொள்வதற்கும், வியாபாரத்தை நடத்திக் கொள்வதற்கும் அரசாங்கம் ஒரே மொழியில் நடத்தப்பட வேண்டும் என்ற பிரச்சனைக்கு வழி காண வேண்டியது அவசியமா? அப்படிக்கண்டிருந்தால் அது சலபமாக தீர்ந்து விடுமா வென்று பார்க்க வேண்டும். எப்படிப்பட்ட பெரிய கிளர்ச்சி நம் நாட்டில் ஏற்பட்டது என்பதை

30th September 1955] [Sri P. Ramamurthi]

கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். 1938-ம் வருஷம் இந்தாட்டில் ஹிந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம் நடந்தது. 1934-ம் வருஷத்தில் ராமசாமி நாயகர் ஜஸ்டிஸ் பார்ட்டிக் கட்சிக்காக உழைத்த காலத்தில் அவருக்கு அன்றுள்ள மக்கள் ஒத்துழைப்புக் கொடுக்காமல் ஜஸ்டிஸ் கட்சி படுதோல்வி அடையச் செய்தார்கள். ஆனால் ராமசாமி நாயகர் 1938-ம் வருஷம் ஹிந்தி எதிர்ப்பு இயக்கத்தை ஆரம்பித்த போது மக்கள் அவருக்கு ஆதரவு கொடுத்தார்கள். அதிலிருந்து ராமசாமி நாயகருக்காக தனி ஆதரவு எதுவும் கொடுக்க வில்லை. பிரிட்டிஷ் எகாதிபத்தியத்திற்கு துணையாக ஜஸ்டிஸ் பார்ட்டி இருந்த காரணத்தால் ஜஸ்டிஸ் பார்ட்டிக்காக உழைத்த ராமசாமி நாயகருக்கு 1934-ல் ஆதரவு கொடுக்காத மக்கள் ஹிந்தியை இந்தாட்டில் புத்தக் கூடாது என்று மக்களின் கருத்தை ராமசாமி நாயகர் எடுத்துச் சொன்னபோது அந்தக் கருத்திற்காக மக்கள் தானே வந்து ஆதரவு கொடுத்தார்கள் என்பதை நாம் உணர வேண்டும்.

எனவே சுயராஜ்யம் கிடைத்த பிறகு அவர்களுடைய தாய் மொழியிலேயே ஆட்சி நடைபெறும் என்று மக்கள் எண்ணினார்கள். காங்கிரஸ் ஆட்சி வந்த பிறகு உடனடியாக தமிழிலேயே நிர்வாகம் வந்து விடும் என்று நம்பினார்கள். அப்படி எண்ணிய மக்களுக்கு, தமிழ் மொழியிலே நிர்வாகத்தை நடத்த எவ்விதமான ஏற்பாடும் செய்யாமல், கல்லூரி, கனில் தமிழிலேயே பாட போதனை நடத்த வழி வகைகளைச் செய்யாமல் ஆங்கிலம் இருந்து இடத்தில் ஹிந்தி இருக்குமென்று மத்திய சர்க்கார் சொன்னால் அதை மக்கள் எப்படி ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்று நான் கேட்கிறேன். வளர்ச்சி அடையாத ஹிந்தி மொழியை ஆங்கிலம் இருக்கக் கூடிய ஸ்தானத்தில் கொண்டு வந்து வைக்கப்போகிறோம் என்று சொன்னால் ஆங்கில மொழியைக் கொண்டு பிரிட்டிஷ்காரர்கள் நம்மை ஆதிக்கம் செய்தது போலவே இன்றைக்கு ஹிந்தியைக் கொண்டு வட நாட்டார் தென்னாட்டை ஆதிக்கம் செய்ய விரும்புகிறார்கள் என்று தானே மக்கள் எண்ண முடியும். ஆகவே இப்படிப்பட்ட கருத்து மக்களுடைய எண்ணத்தில் ஊன்றிவிட்ட காலத்தில், தமிழ் மொழியை நமது ராஜ்ய சர்க்கார்களின் அரசாங்க பீடத்தில் கூட ஏற்ற மாட்டார்கள் போலிருக்கிறதே என்ற அவநம்பிக்கை வளர்ந்து வந்த காலத்தில் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தை ஸ்ரீ ராமசாமி நாயகர் ஆரம்பித்தார். ஆகவே மக்கள் இந்தக் கருத்துக்கு ஆதரவாக ஸ்ரீ ராமசாமி நாயகரை ஆதரித்தார்கள் என்பதுதான் உண்மை. ஆகவே எந்தப் பிரச்சினையையும் மக்களுடைய உணர்ச்சியை மனதில் நன்கு புரிந்து கொண்டால் தான் தீர்க்க முடியும். மக்களுடைய உணர்ச்சியை நன்கு புரிந்து கொள்ளாமலேயே ஹிந்தி மொழியிடம் சிலர் ஒரேயடியாக வெறி கொண்டதினால் தான் நாட்டில் அதற்குப் பலமாக எதிர்ப்பும் கிளர்ச்சியும் ஆரம்பமாயிற்று என்று நான் சொல்ல வேண்டும். குறிப்பாக அரசியல் சட்டத்தைத் தயாரித்த போதே அந்தக் குற்றத்தைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்று நான் சுட்டிக் காட்ட வேண்டியிருக்கிறது. ஏனென்றால் அரசியல் சட்டத்தில் அவர்கள் என்ன சொன்னார்கள் :

“The official language of the Union shall be Hindi in Devanagari script.

The form of numerals to be used for the official purposes of the Union shall be the international form of Indian numerals.”

இப்படி இந்த நாட்டில் அரசியல் மொழி ‘ஹிந்தி’ என்று அவர்கள் எப்படிச் சொன்னார்கள் ? 15 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் ஹிந்தி அரசியல் மொழியாக இருக்கக்கூடிய யோக்கியதாமசங்க்கையெல்லாம் பெறுமா, பெறுதர் என்கின்ற நிலைமை இன்றைக்கு இருக்கும் போதே 8 வருஷங்களுக்கு முன்னால் அரசியல் சட்டத்தை தயாரிக்கும் காலத்தில் ‘ஹிந்தி அரசியல்மொழி’ என்று சொன்னார்கள் என்றால் இது வெறும் எட்டுச்சுரக்காய் என்று தான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இருந்தாலும் அவர்கள் கொண்டிருந்த மனோபாவம் என்ன என்பதைத்தான் நாம் பார்க்க வேண்டும். அடுத்ததாக என்ன கூறுகிறார்கள் :

[Sri P. Ramamurthi] [30th September 1955]

“Subject to the provisions of Articles 346 and 347, the Legislature of a State may by law adopt any one or more of the languages in use in the State or Hindi as the language or languages to be used for all or any of the official purposes of that State.”

ராஜ்ய சர்க்கார்கள் தங்கள் ராஜ்யத்தில் வழங்கும் மொழியையோ, அல்லது மொழிகளையோ, அல்லது ஹிந்தியையோ தங்கள் ராஜ்ய நிர்வாக மொழியாக ஆக்கிக் கொள்ளலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஹிந்திக்கு ஏதற்காக அப்படிப்பட்ட ஸ்தானம் கொடுக்கப்படவேண்டுமென்பது தான் கேள்வி. ஹிந்தி மொழியே வழங்குகிற வங்காளத்திலோ, அல்லது இதர மாகாணங்களிலோ, ஹிந்தியையோ, அல்லது தமிழையோ தங்கள் ராஜ்ய நிர்வாக மொழியாக ஆக்கிக் கொள்ளலாம் என்று இவர்கள் சொல்ல முடியுமா? அல்லது சொன்னார்களா? இல்லையென்றால் அரசியல் சட்டத்தைத் தயாரித்தவர்கள் எல்லாம் ஏதோ உணர்ச்சி வசப் பட்டு ஒரு விதமான முடிவைச் செய்துவிட்டார்களே தவிர இது எல்லாம் நடைமுறைக்கு ஏற்றதா என்பதை நினைக்கவில்லையென்றே தான் நான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அடுத்தபடியாக என்ன சொன்னார்கள்;

“Under ‘Special Directives,’ it is said :

‘It shall be the duty of the Union to promote the spread of the Hindi language to develop it so that it may serve as a medium of expression for all the elements of the composite culture of India and to secure its enrichment by assimilating without interfering with its genius, the form, style and expressions used in Hindustani and in the other languages of India specified in the Eighth Schedule, and by drawing, wherever necessary or desirable, for its vocabulary, primarily on Sanskrit and secondarily on other languages.’”

என இந்தப் பிரிவின் பிரகாரம் ஹிந்தியைப் பரப்புவதில் மத்திய சர்க்காருக்கு ஒரு தனிப் பொறுப்பையும் சிருஷ்டிக்கிறார்கள். அதே சமயத்தில் அந்தந்தப் பிராந்தியங்களிலுள்ள மொழிகளைப் பரப்பும் பொறுப்பு அந்தந்தப் பிராந்தியங்களில் ராஜ்ய சர்க்கார்களுக்கு உண்டு என்று சொன்னார்களா? இல்லை. அதுவேறு விஷயம். இப்படி அடிப்படை மனோபாவத்திலேயே பெரும் தவறை இழைத்துவிட்டு ஹிந்தியைப் பரப்பவேண்டுமென்று அவர்கள் கிளப்பினால் அதற்கு எதிர்ப்பு ஏற்படாமல் எப்படியிருக்க முடியும். இன்றைக்கும், இன்னமும் அரசியல் மொழியாகக் கூடிய அந்தஸ்தை ஹிந்தி அடையாமல் இருக்கும்போதே 8 வருஷங்களுக்கு முன் அரசியல் சட்டத்தில் ஹிந்தி அரசியல் மொழி என்று சொல்லாவிட்டால் என்ன? அது பூர்ண தகுதியை அடைந்தவுடன் அது அரசியல் மொழி என்பதாக அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்த முடியுமாதா? இன்றைக்கும் பல திருத்தங்களை அரசியல் சட்டத்தில் செய்து வருகிறார்களே. அப்படியில்லாமல் தத்தவார்த்தமாக கொள்கையிலே அன்றைக்கு ஹிந்தியை அரசியல் மொழி என்றதினால் தான் இந்தத் தகராறு என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன்.

SRI K. VINAYAKAM: Sri P. T. Rajan wants to know whether Leader of the Opposition is for the introduction of Hindi or not.

SRI P. RAMAMURTHI: I have not yet finished. Sri P. T. Rajan, I am sure, will have some patience.

இந்த நாட்டிலே ஹிந்தியோ வேறு ஒரு மொழியோ மத்திய அரசாங்கத்தின் பிரதான மொழியாகவும், பெரும்பாலானவர்களுக்கு வேண்டிய ஒரு இணைப்பு மொழியாகவும் இருக்கவேண்டுமா வேண்டாமா என்றால் நிச்சயமாக இருக்கவேண்டும் என்றுதான் நாங்கள் கருதுகிறோம். அம்

30th September 1955] [Sri P. Ramamurthi]

மாதிரியான மொழி வளருவதற்கான சகல வாய்ப்புகளும் கொடுத்தாக வேண்டுமென்றும் நாங்கள் கூறுகிறோம். இந்திய நாட்டின் பொது மொழியாக ஒரு மொழி இருக்கவேண்டுமானால் அது ஹிந்தி மொழியாகத் தான் இருக்கவேண்டும் என்று நாங்கள் நிச்சயமாக சொல்லுகிறோம். அதைப்பற்றி எங்களுக்கு என்றைக்குமே சந்தேகம் இருந்தது கிடையாது. ஒளிவு மறைவு இல்லாமல் சொல்லுகிறோம் ஹிந்தி மொழிதான் இந்தியாவின் பொது மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்று. அப்படிச் சொல்லும் போது அதற்கு ஜனங்களுடைய எதிர்ப்பைச் சம்பாதிக்கக் கூடாது. ஜனங்களுடைய ஒத்துழைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஹிந்தி மொழியை வளர்க்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையை இந்த நாட்டில் எப்படி ஏற்படுத்துவது என்பதுதான் இன்றைக்கு அடிப்படையான பிரச்சனையாக இருக்கிறது. நேற்றைய தினம் பல கட்சிகளைச் சேர்ந்த அங்கத்தினர்கள் பேசும்போது என்ன சொன்னார்கள்? மத்திய சர்க்காரின் விவகார மொழியாகவும், மத்திய அரசாங்கம் பல்வேறு ராஜ்யங்களுக்கிடையே கடிதப் போக்குவரத்து வைத்துக் கொள்வதற்கேற்ற மொழியாகவும் ஹிந்தி மொழி இருப்பதில் ஆட்சேபணை இல்லையென்று பலர் பேசியிருக்கிறார்கள். இதைச் சாத்தியமாக்குவது எப்படி, அதற்கு என்னென்ன நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்பதைத்தான் நாம் பிரதானமாகப் பார்க்கவேண்டும்.

இந்தப் பிரச்சனையை மேலெழுந்தவாரியாக, தத்துவார்த்த ரீதியாகப் பார்க்காமல், பிரத்தியட்சக் கண்ணோட்டத்தோடு கவனிக்கவேண்டும். முதன் முதலாக என்ன செய்யவேண்டும்? அந்தந்த பிரதேச மொழியை வளர்ப்பதற்கு வேண்டிய எல்லா நடவடிக்கைகளையும் உடனடியாக எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். பிரதேச மொழியை அந்த ராஜ்யத்தில் ஆதிக்க மொழியாக ஆக்குவதற்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்யாத ஒரு காரணத்தால்தான் மேலும் மேலும் ஹிந்திக்கு எதிர்ப்பு வளருவதற்கு இடம் ஏற்படுகிறது. ஆகவே, பிரதேச மொழிகள் ராஜ்யத்தில் தங்களுக்குரிய ஸ்தானத்தை முதலில் அடையச் செய்யவேண்டும் என்று நான் வற்புறுத்திக் கூற ஆசைப்படுகிறேன்.

கேள்வித் தாளை எடுத்துக்கொள்வோம். எல்லாக் கேள்விகளைப் பற்றியும் எங்களுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க இப்பொழுது நேரம் இல்லை. ஆகவே, ஒன்றிரண்டு கேள்விகளுக்கு மட்டும் எங்களுடைய கருத்தைத் தெரிவிக்கிறோம். கேள்வித் தாளின் இரண்டாவது பக்கத்தில், “பி” என்னும் பிரிவின், (4) (ஏ) கேள்வியில் கேட்டிருப்பதென்ன?

Section B. Administration—Public services.—4 (a) To what extent would the replacement of English by Hindi as the medium of the Union Public Service Examinations place persons belonging to the non-Hindi speaking areas at a disadvantage as compared to those in the Hindi speaking areas?

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது, மத்திய அரசாங்கம் மத்திய பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் மூலமாக நடத்தும் பரீட்சைகள் ஆங்கிலத்தின் மூலமாக நடத்தி வரப்படுவதற்குப் பதிலாக ஹிந்தியின் மூலமாக நடத்தப் பட்டால், ஹிந்தி பேசப்படாத பிரதேசங்களிலுள்ள மக்களுக்கு எந்த அளவுக்கு அதனால் அசௌகரியம் ஏற்படும் என்பது கேள்வி. இப்படிப்பட்ட ஒரு கேள்வியைக் கேட்டிருப்பதற்கு அஸ்திவாரம் என்ன? ஆங்கிலம் வகித்துவரக்கூடிய இடத்தை ஹிந்தி என்றைக்கு ஏற்றுக் கொள்வது சாத்தியம்? மத்திய அரசாங்கத்தால் நடத்தப்படும்படியான பரீட்சைகள் ஆங்கிலத்திற்குப் பதில் ஹிந்தியின் மூலமாக நடத்தப்படவேண்டுமென்று சொன்னால் அப்பொழுது என்ன ஆகும்? கல்லூரிகளில் ஆங்கிலத்திற்குப் பதில் ஹிந்தியிலேயே இன்றைக்கு சகல பாடங்களும் போதிக்கப்பட்டால் அல்லாமல் அப்படிப்பட்ட நிலைமை ஏற்படுவது சாத்தியம் அல்ல. இதை அவர்கள் திட்டவட்டமாகச் சொல்லிவிட்டார்கள் என்று நான் சொல்ல வில்லை. கேள்வி எழுந்திருக்கக்கூடிய அஸ்திவாரத்தைத்தான் நான் குறிப்பிடுகிறேன். “ஆங்கிலத்திற்குப் பதில் ஹிந்தி என்ற நிலைமை ஏற்படுமானால்” என்று சொன்னால் அதனுடைய அர்த்தம் என்ன? இந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய எல்லாப் பிரதேசங்களிலும் வகிக்கக்கூடிய, தமிழ்

[Sri P. Ramamurthi] [30th September 1955]

நாட்டில் இருக்கக்கூடிய, ஆந்திர நாட்டில் வசிக்கக்கூடிய, வங்காள நாட்டில் வசிக்கக்கூடிய, மற்றும் எல்லா மொழி பேசக்கூடியவர்களும் வசிக்கக்கூடிய இடங்களிலும், எங்கு வேண்டுமானாலும், கல்லூரிகளில் இருக்கக்கூடிய போதனா முறை பூராவும் இன்றைக்கு ஹிந்தியில் இருந்தால்தான் ஆங்கிலத்திற்குப் பதிலாக ஹிந்தி அந்த இடத்தைப் பெறுவது என்பது சாத்தியம். அதற்கு இடம் இந்த நாட்டில் என்றைக்கும் ஏற்படமுடியாது. ஏனென்றால், கல்லூரிகளில் ஆங்கிலத்திற்குப் பதிலாக அந்தந்த ராஜ்யத்தில் பேசப்படும் பிரதேச மொழியாகத்தான் இருக்கமுடியும். அதைப் போலவேதான் தமிழ்நாட்டில் தமிழ் மொழியின் மூலமாகத் தான் ஆரம்பப் பள்ளி முதல் கல்லூரி வரையில் போதனா முறை இருக்கமுடியும். ஆங்கிலம் போய்விட்டால் அதற்குப் பதிலாக தமிழ்தான் போதனாமொழியாக இருக்கவேண்டுமென்று தமிழ் நாட்டவர்கள் சொல்வார்களேயொழிய ஆங்கிலத்திற்குப் பதிலாக ஹிந்தி வரவேண்டுமென்று யாரும் சொல்ல மாட்டார்கள். (Interruption by an hon. Member.) பம்பாய் சமாசாரம் வேறு. அதற்கு நான் போக விரும்பவில்லை. பம்பாய் மந்திரிகள் போக்கைப்பற்றி நான் பேசவில்லை. ஆனால், நம் ராஜ்யத்தில் ஹிந்தி மொழி கல்லூரிகளில் வருவதற்கு ஆதரவு எங்கும் கிடைக்காது என்று தெரியும். இவ்விதம் கேள்விக்கு இடமே இல்லை. இது வரை செய்தது மாதிரி இதற்கு வேண்டிய வசதியை நாம் நிச்சயமாக செய்து கொடுத்துத் தான் ஆகவேண்டும்.

யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் பரீட்சை நடத்தும்போது, அந்தந்தப் பிரதேச மொழியிலேயே நடத்தித்தான் ஆகவேண்டும். இடைக்காலத்தில் வேண்டிய அளவுக்கு இந்த நாட்டில் ஒரு சமூகமான நிலைமை ஏற்படுத்தியாகவேண்டும். மத்திய அரசாங்கத்தில் வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்தால் நிச்சயமாக முடியும். இது ஒரு பிரமாதமான விஷயம் அல்ல.

நமது ராஜ்யத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். நமது ராஜ்யத்தில் இன்றைக்கு ஆங்கிலத்தில் எல்லா வேலைகளும் நடைபெற்று வருகின்றன. நமக்கு இருக்கக்கூடிய முதல் மந்திரி அவர்களுக்கு அந்த அளவுக்கு ஆங்கிலம் தெரியும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. தெரியாது. இருந்தாலும் இதை ஒரு குறையாக நான் சொல்லவில்லை. ஆங்கிலம் தெரிந்திருக்கத்தான் வேண்டுமென்றும் நான் சொல்லவில்லை. ஆங்கிலம் அந்த அளவுக்குத் தெரியாமல் போனாலுங்கூட, மொழிபெயர்ப்பாளர்களை வைத்துக் கொண்டு பேப்பர்களைப் பார்த்து வேண்டிய உத்தரவு போடுவதற்கு அவர்களுக்குத் திறமை இருக்கமுடியும். திறமை இருக்கிறது. திறமை இருக்கத்தான் செய்யும். இந்த ராஜ்யத்தில் முதல் மந்திரியாக இருப்பவருக்கு ஆங்கிலம் அந்த அளவுக்கு இல்லாவிட்டாலும் ராஜ்யத்தில் நிர்வாகத்தை நடத்துவதற்குத் திறமை இருக்கும்போது, அதே மாதிரி மத்திய அரசாங்கத்திலும் அதே நிலைமை இருப்பதால் எவ்விதமான இடைஞ்சலும் கிடையாது. ஆகவே, ஆங்கிலம் தெரிந்திருக்கவேண்டுமென்பது அவசியம் இல்லை. ஆங்கிலம் தெரிந்தால்தான் ஆட்சியை நடத்தமுடியும் என்ற நிலைமை இருக்கக்கூடாது. அதேமாதிரிதான் ஹிந்தி தெரியாதவர்களால் ஆட்சி நடத்தமுடியாது என்று நிலைமை ஏற்படக்கூடாது. ஹிந்தி வளருகிற வரை, அந்த நிலைமை ஏற்படுகிற வரை மொழிபெயர்ப்பாளர்களை வைத்துக் கொண்டு காரியங்களைச் செய்யமுடியும். தேவையான மொழிபெயர்ப்பாளர்களை நியமிப்பதற்கு மத்திய அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்தால் இது பத்தியமாகும். மனக் கசப்பைத் தடுத்து நிறுத்துவது சாத்தியம்.

எண்கள் விஷயத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். பத்து ரூபாய் நோட்டிலே 1 என்னும் எண் ஹிந்தியில் எழுதப்படும்போது எப்படியிருக்கிறது பாருங்கள். 10 என்பதை ஹிந்தியில் எழுதும்போது அதிலுள்ள 1 என்னும் எண் எப்படிச் கோணலாக இருக்கிறது பாருங்கள். 9-க்கும் 6-க்கும் ஹிந்தி லிபியில் எழுதும்போது வித்தியாசமே தெரியாது. அப்படிப்பட்ட முறையில் ஹிந்தியில் எதற்காக எழுதவேண்டும் என்று நான் கேட்கிறேன். சாதாரணமாக நடை முறையில் இருக்க உலக மெல்லாம் வழங்கிவரக்கூடிய, எண்கள் இருக்கின்றன. அதை எல்லோரும் சுலபமாகப் புரிந்து

30th September 1955]

[Sri P. Ramamurthi]

கொள்வார்கள். அப்படியிருக்க எதற்காக புரியாத, சந்தேகமாகவுள்ள ஹிந்தியில் எழுத வேண்டும்? அரசியல் சட்டத்தில் திட்டவட்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது என்ன?

'The form of numerals to be used for the official purpose of the Union shall be the international form of Indian numerals'.

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிச் சொல்லப்பட்டிருக்கும்போது, அதை மாற்றலாமா மாற்றக்கூடாதா என்பது பார்லிமெண்டோ சட்டசபையோ நிர்ணயிக்கவேண்டிய விஷயம் என்றும் அதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில் எவ்விதமான மாற்றமும் கொண்டுவராமல்சுட, இன்றைக்கு இன்டர்நேஷனல் எண்ணை அப்படியே வைத்துக் கொள்ளாமல் அதற்குப் பதிலாக ஹிந்தி எண்ணைப் போடுவதினால் லாபம் ஒன்றும் இல்லை. அதனால் அவைசியமாக இருக்கக்கூடிய மக்களின் மனக்கசப்பை வேண்டுமென்றே உண்டாக்குவதாகும்.

மணி ஆர்டர் பாரத்தில் எந்த மொழியில் அச்சடிப்பது என்ற பிரச்சனை இருக்கிறது. தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் அந்தப் பாரங்கள் தமிழிலேயே இருக்கலாம். தமிழில் மணி ஆர்டர் பாரத்தைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடியவர்களுக்கு தமிழ்ப் பாரங்களைக் கொடுக்கலாம். ஹிந்தி தெரியாதவர்களுக்கு எதற்காக ஹிந்தியில் எழுதப்பட்டுள்ள பாரங்களைக் கொடுக்கவேண்டும்? மணி ஆர்டர் பாரங்கள் தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் தமிழிலும் இருக்கவேண்டும். ரயில்வே டிக்கட்டில் என்ன முறை அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது? உதாரணமாக, திருச்சிராப்பள்ளியில் உள்ள ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று சென்னைக்கு ஒரு டிக்கட் வேண்டுமென்று கேட்டால், அந்த டிக்கட்டில் தமிழிலும் அல்லவா 'சென்னை' என்ற பெயர் அச்சடிக்கப்பட்டிருக்கிறது? ரயில்வே இலாகாவும் தபால் தந்தி இலாகாவைப்போல அகில இந்திய இலாகாதானே? அப்படியிருக்க அவர்கள் தமிழில் ஹிந்தி பெயரை அச்சடித்திருக்கவில்லையா? அப்படியே மணியார்டர் பாரம் விஷயத்திலும் ஏன் அனுஷ்டிக்கக்கூடாது? அதில் என்ன கஷ்டம் இருக்கிறது? யாதொரு கஷ்டமும் இருக்க முடியாது. அவசியமாக ஹிந்தியில் எழுதப்பட்ட மணியார்டர் பாரம்தான் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்வது கூடாது. நீண்ட நெடுங்காலமாக ரயில்வே இலாகாவில் இந்த முறை சாத்தியமாக இருக்கும்போது தபால் தந்தி இலாகாவை ிட்டும் அந்த முறை ஏன் கட்டுப்படுத்தக்கூடாது? பைத்தியக்காரத்தனமாகப் ஹிந்தியை இம்மாதிரி விஷயங்களில் புகுத்துவதினால் மக்களுடைய வெறுப்புதான் ஏற்படுமென்பதொழிய ஹிந்திக்கு ஆதரவு இருக்கமுடியாது. மேலும் மேலும் வெறுப்புக்குத் தான் இடம் கொடுப்பதாக இருக்கிறது. ஆகையால், இதை முடித்தாகவேண்டும். இந்த வகையில் செய்தால் . . .

DEPUTY SPEAKER: The House will rise to-day at 1 p.m. There are leaders of some other parties who are anxious to speak.

SRI P. RAMAMURTHI: ஆகவே, நான் ஜாஸ்தி நேரம் பேசவில்லை. சீக்கிரம் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். இந்த விஷயங்களை யெல்லாம் நாம் உடனடியாக கவனிக்கவேண்டும், மத்திய அரசாங்கத்தில் நீண்ட நெடுங்காலமாக ஆங்கிலம் இருந்துவந்ததைப் போல, ஆங்கிலம் நீடித்திருக்கவேண்டுமென்று விரும்பவில்லை. ஆனால், காலவரையறை போடவேண்டாம் என்று சொல்லுகிறோம். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தினால்தான் துரிதத்திலே இந்தியாவுக்கு என்று ஒரு மொழி நல்ல முறையில் வளருவதற்கு சாத்தியமாகும். அந்த முறையில் நாம் காரியங்களைச் செய்தாகவேண்டும்.

ஹிந்தி மொழியைப்பற்றியும் ஒரு சில வார்த்தைகள் நான் கூற ஆசைப்படுகிறேன். கேள்வித்தாளிப் பார்த்தால், அதில் இன்றொரு கேள்வி இருக்கிறது. அதாவது 'சம்ஸ்கிருதத்தை வளர்ப்பதற்கு, அதற்கு ஊக்கம் அளிப்பதற்கு என்ன செய்தாகவேண்டும்?' என்று இருக்கிறது. இது என்ன கேள்வி? கேள்வித்தாளில் இந்தக் கேள்வியைப் பார்த்ததும் எனக்கு முதலில் ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. சம்ஸ்கிருதத்திற்கும் இந்த

[Sri P. Ramamurthi]

[30th September 1955]

நாட்டில் இருக்கும் அரசாங்க மொழிக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று யோசனை செய்தேன். இந்தக் கேள்வி சம்பந்தமில்லாத கேள்வியாக அல்லவா இருக்கிறது என்று கூட நான் முதலில் நினைத்தேன். அரசியல் சட்டத்தைப் பார்த்துப் பிறகுதான் எனக்கு விஷயம் புரிந்தது. அரசியல் சட்டத்திலே 351-வது செக்ஷனிலே சொல்லியிருப்பதாவது :

“It shall be the duty of the Union to promote the spread of the Hindi language, to develop it so that it may serve as a medium of expression for all the elements of the composite culture of India and to secure its enrichment by assimilating without interfering with its genius, the forms, style and expressions used in Hindustani and in the other languages of India specified in the eighth schedule, and by drawing, wherever necessary or desirable, for its vocabulary, primarily on Sanskrit and secondarily on other languages.”

ஹிந்தி மொழியை வளர்க்கவேண்டுமென்று சொன்னால் அதற்கு வழியை அரசியல் சட்ட கர்த்தாக்களே மேற்படி பிரிவில் காட்டியிருக்கிறார்கள். ஹிந்தியினுடைய சொற் களஞ்சியத்தை மேலும் மேலும் வளர்ப்பதற்கு மேலும் செழுமைப்படுத்துவதற்கு மற்ற மொழிகளிலிருந்து புதிய புதிய சொற்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆனால் பிரதமனாக சமஸ்கிருதத்திலிருந்து நிறைய சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று மேற்படி பிரிவில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதைப் பார்த்த பிறகுதான் சமஸ்கிருதத்திற்கும் இந்தக் கேள்வித்தாளில் இடம் கொடுத்திருப்பது ஏதோ பொருத்தம்—தூரப் பொருத்தமாவது இருக்கிறதென்று தெரிந்துகொண்டேன்.

இந்த ஷரத்து இருக்கும் வரையில், ஹிந்தி மொழி இந்த நாட்டில் அரசியல் மொழியாக ஆவது என்பது சாத்தியம் இல்லை என்று நான் நிச்சயமாகக் கூறுகிறேன். இந்தப் பிரதேசத்தில் இருக்கக்கூடிய மக்களை மட்டும் நான் சொல்லவில்லை; ஹிந்துஸ்தானி பேசக்கூடிய பிரதேசமாகிய ஐக்கிய மாகாணத்தில் இருக்கக்கூடிய மக்களுடைய மொழியாகவும் ஹிந்தி ஆகமுடியாது; பீஹாரில் இருக்கக்கூடிய மக்களுடைய மொழியாகவும் ஆகமுடியாது; வங்காளிகள் மொழியாகவும் ஆக முடியாது; ஹிந்தியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டிருக்கக் கூடிய எந்த ராஜ்யத்திலும்கூட அது மக்கள் மொழியாக ஆகமுடியாது. அகில இந்திய ராஜ்யோவை எடுத்துக் கொண்டால், ஐக்கியமாகாணத்திலுள்ள மக்கள் பல கிளர்ச்சி செய்திருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் அகில இந்திய ராஜ்யோவில் பேசக்கூடிய ஹிந்தி பலருக்குப் புரியாத ஒருமொழியாக இருக்கிறது. அது சாதாரண மக்களுக்குப் புரியவே புரியாது. ஏன் புரியவில்லை? ஏனென்ற கேட்டால் எதற்கெடுத்தாலும் ஹிந்தி சமஸ்கிருதத்திலிருந்து வார்த்தைகளை எடுத்துக் கொள்கிறது. ஹிந்தி மொழி வளர்ச்சியடைந்ததைப்பற்றி நான் சொன்னேன். பல மொழிகளாகச் சேர்ந்து “खड़ी बोली” என்று ஒரு பாஷை ஏற்பட்டது. “பெர்வியன்” பாஷையிலிருந்து பல பாஷைகள் ஏற்பட்டன. மற்ற மொழிகளிலிருந்தும் பல வார்த்தைகளை எடுத்துக் கொண்டு ஹிந்துஸ்தானி என்பது இயற்கையாக வளர்ந்தது. மகாத்மா காந்தி பிரசாரம் செய்தகாலத்தில் அவர் ஹிந்தி வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. ஹிந்துஸ்தானிதான் வேண்டுமென்று அவர் சொன்னார். ஆனால் அரசியல் சட்டம் இயற்றப்பட்ட காலத்தில் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து அதிகமான வார்த்தைகளை எடுத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடிய ஹிந்தி வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த ஹிந்திக்கு நான் ஒரு உதாரணம் சொல்லுகிறேன். ஹிந்தி ஒரு அழகான பாஷை என்று சொல்லவேண்டுமென்றால், ஹிந்தியில் “हिन्दी एक मृदु भाषा है।” என்று நான் சொல்லுவேன். ஆனால் அது வட இந்தியாவில் இருப்பவர்களுக்குப் புரியவேபுரியாது. காஷ்மீரில்போய் இந்தமாதிரி நான் சொன்னால் அங்கிருப்பவர்களுக்கு ஒன்றுமே புரியாது. 1953-ல் நான் காஷ்மீருக்குச் சென்று அங்கு ஒரு தொழிலாளர் கூட்டத்தில் பேசும்போது நான் பேசுகிற பாஷை அவர்களுக்குப் புரியவே இல்லை. அதன்பேரில் ஒரு தகராறு ஏற்பட்டது. பிறகு எனது நண்பர் டாக்டர் அஹமட் என்பவர் பேசினார்

30th September 1955]

[Sri P. Raimamurthi]

அவர் பேசியதும் அங்கு உள்ளவர்களுக்குப் புரியவில்லை. அதற்குக்காரணம் என்னவென்றால், அங்கிருப்பவர்கள் “ பெர்ஸியன் ” பாஷையிலிருந்து எழுந்திருக்கக்கூடிய பாஷையைப் பேசக்கூடியவர்கள். ஆகையால் இந்த மாதிரி பல பாஷைகளிலிருந்து வார்த்தைகள் சேர்ந்து உண்டாகியிருக்கக்கூடிய பாஷைதான் ஹிந்துஸ்தானியேதவிர சமஸ்கிருதத்திலிருந்து மட்டுமே வார்த்தைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு உண்டானது அல்ல. சமஸ்கிருதத்திலிருந்து எழுந்திருக்கக்கூடிய மொழி சாதாரண மக்களுடைய மொழியாக இருக்கமுடியாது. இன்றைக்கு நமது ராஜ்யத்தில் இருக்கக்கூடிய சர்வகலாசாலைகளில் சமஸ்கிருதத்தைப் பயிலுவதற்கு ஊக்கம் அளிக்க வேண்டுமா, வேண்டாமா என்று கேட்டால், ஊக்கம் அளிப்பது அவசியமில்லை என்றுதான் நான் கூறுவேன். சமஸ்கிருதத்தைப் படிப்பது எதற்குப் பிரயோஜனம் என்று நான் கேட்கிறேன். “ சமஸ்கிருதம் ” என்ற சொல் பிரியமாக இருக்கிறதா ? அந்தச் சொல்லை எடுத்துக் கொண்டால், “ **सम्यक् कृतम्** ” அதாவது, நன்றாகச் செய்யப்பட்ட ஒரு பாஷை என்று அர்த்தம். இயற்கையாகச் செய்யப்பட்ட ஒரு பாஷை அல்ல. இந்த நாட்டில் எந்தப் பகுதி மக்களுடைய பாஷையாகவும் சமஸ்கிருதம் இருந்து கிடையாது. புராதன காலத்தில் சாதாரண மக்கள் பேசுகின்ற பாஷையாக சமஸ்கிருதம் இருந்ததே கிடையாது. சாதாரண மக்களுக்குப் புரியக்கூடாத—அவர்கள் தெரிந்து கொள்ளக்கூடாதென்பதற்காகவே ஆதிக்கத்தில் இருக்கக்கூடிய சில வகுப்பார்கள் என்றென்றைக்கும் ஆதிக்கம் செலுத்த வேண்டுமென்ற எண்ணத்தினாலோ என்னமோ தெரியாது—மக்களுக்குப் புரியாத, மக்களிடத்தில் பழகாத ஒரு செயற்கையான பாஷையாக சமஸ்கிருதத்தை வளர்த்து வந்தார்கள். சமஸ்கிருதத்தின் இலக்கணத்தை எடுத்துக்கொண்டாலோ அது கர்ணகரோமான ஒரு இலக்கணம். சமஸ்கிருதம் பயிலவேண்டுமென்றால் அதிலுள்ள வேற்றுமை உருபுகளை எடுத்துக்கொண்டோமானால், உதாரணமாக ராமன் என்ற சொல்லுக்கு

“ रामः	रामौ	रामाः
रामम्	रामौ	रामान्.....”

என்று “ நெட்டுரு ” ப் பண்ணவேண்டும். அதேபோல் ஒரு verb-ஐ “ **गम्** = to go ” என்பதை எடுத்துக்கொண்டோமானால்,

गच्छामि	गच्छावः	गच्छामः
गच्छसि	गच्छथः	गच्छथ
गच्छति	गच्छतः	गच्छन्ति

என்று “ நெட்டுரு ” ப் பண்ணவேண்டும். ஐயோ, உருப்போட நான் பட்டபாடு எனக்குத் தெரியும் ! என்சொந்த அனுபவத்தைக் கொண்டு நான் சொல்லுகிறேன். இவ்வளவு கடினமான grammar-ஐக் கற்றுக்கொள்ள நான் பட்டபாடு சொல்லிமுடியாது. ஒரே ஒரு உதாரணம் சொல்லுகிறேன். சாதாரண மக்களுக்குப் புரியாதபடி செய்யப்பட்டிருக்கிறதா என்பதற்கு ஒரே ஒரு உதாரணம். “ சம்பூ ராமாயணம் ” என்பதை எடுத்துக்கொள்வோம். அதாவது prose-உம் poetry-யும் கலந்திருக்கக்கூடிய ராமாயணம். அதை யார் இயற்றினார் என்று கேட்டால் போஜன் இயற்றினாராம். அந்த ராமாயணத்தில் நடுவில் ஒரே ஒரு வார்த்தை இருந்தது. அந்த வார்த்தை மிகப் பெரிய வார்த்தை ; ஒரே வார்த்தை. அந்த வார்த்தை

“ **तत्रत्यविवित्रतरशातकुम्भस्त्रमात्र**
प्रत्यग्रप्रत्युसफाटकशिलासाल भंजिकापुंज—
करतलकलितनिजोपलमयकलशमुखात् ”

என்பது ஆகும். இவ்வளவு பெரிய வார்த்தையைப் படிப்பது எப்படி? அந்த வார்த்தையைப் படிப்பதற்குள் எவ்வளவு உதைகள் வாங்கியிருக்கிறேன் ! தப்பாய் படித்தால் தாத்தா உதைப்பார் ! உதைமேல் உதை வாங்கியிருக்கிறேன்! அவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுப் படித்த அது இன்றைக்குப்

[Sri P. Ramamurthi] [30th September 1955]

பிரயோஜனப்பட்டதா என்று தெரியவில்லை. அது ஒரு “கீர்வாண” பாஷையாம்! அதாவது யாருடைய பாஷை? தேவர்களுடைய பாஷையாம்! இந்த நாட்டு மக்களால் பேசப்படக்கூடிய பாஷையே நமக்குத் தேவையே அல்லாமல், தேவர்களுடைய பாஷை நமக்குப் பிரயோஜனப்படப்போவதில்லை. தேவர்களே அந்த பாஷையை வைத்துக்கொள்ளட்டும். வேண்டுமானால் ஆராய்ச்சியாளர்கள் அதை வைத்துக்கொள்ளட்டும். இந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய சமூகவளர்ச்சி எப்படி ஏற்படது, அந்தக் காலத்தில் சமூகத்தில் வாழ்மக்களைய மக்கள் எப்படி நடத்திவந்திருக்கிறார்கள் என்பதை ஆராய்ச்சி செய்வதற்கு முக்கியமாக சமஸ்கிருதம் தேவையாகத்தான் இருக்கும். ஆகவே, பாஷை ஆராய்ச்சியாளர்கள் நிச்சயமாக சமஸ்கிருதத்தில் புலமை யுடையவர்களாக இருக்கவேண்டுமே யல்லாமல், இந்த நாட்டில் தமிழை வளர்ப்பதற்கு, ஹிந்திமொழியை வளர்ப்பதற்கு சமஸ்கிருதத்திற்கு ஊக்கம் அளிக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. மக்களுடைய, சாதாரண வாலிபர்களுடைய உழைப்பை வீணாக்காமல், அதற்குப் பதிலாக வேறு மொழியைக் கற்றுக்கொள்ள அவர்களுக்கு சந்தர்ப்பம் அளிக்க வேண்டும்.

கடைசியாக ஒரு பள்ளிக்கூடத்திலே மாணவர்கள் எந்த மொழியைக் கற்கவேண்டும் என்று கேட்டால், ஹிந்தியைக் கட்டாயமாகக் கற்கவேண்டுமா, வேண்டாமா என்று கேட்டால், இந்த நாட்டில் பேசப்படும் பல்வேறு மொழிகளில் வேறு ஏதாவது ஒரு மொழியை அவன் கட்டாயமாகப் பயிலத்தான் வேண்டும் என்று போட்டாகவேண்டும். அது ஹிந்தியாக இருக்கட்டும், பஞ்சாபியாக இருக்கட்டும், மராத்தியாக இருக்கட்டும், தெலுங்காக இருக்கட்டும், பரவாயில்லை. அதேமாதிரி மற்றப் பிரதேசங்களில் இருக்கக்கூடியவர்களும் இந்த ராஜ்யத்தில் வாழ்கும் ஒரு மொழியைக் கட்டாயமாகப் பயில வேண்டும் என்று போடவேண்டும். அப்போது தான் இந்த நாட்டில் இருக்கக்கூடிய பல்வேறு மொழிகளுக்குள் பரஸ்பரத் தொடர்பு ஏற்பட்டு இலக்கிய களஞ்சியம் மேலும்மேலும் வளர சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டு ஒற்றுமை என்பது ஏற்படும். சமூகதாய அமைப்பு காலக்கூடிய காலத்தில் சரண்டும் நிலைமை இந்த நாட்டில் மறையக்கூடிய காலத்தில் ஒரே மொழி ஏற்படும். அது ஹிந்தியாகவும் இருக்காது. தமிழாகவும் இருக்காது. வங்காளியாகவும் இருக்காது. இந்த நாட்டில் வாழ்கும்படியான எந்த மொழியாகவும் இருக்காது. அது ஒரு புது மொழியாக இருக்கும். அதை விட்டுவிட்டு, இப்போது ஒரு பொதுமொழி வேண்டுமென்பதற்காக செயற்கை ரூபமாக ஒரு மொழியை ஏற்படுத்துவது சரியல்ல. இந்தக் கண்ணோட்டத்துடன் இந்த மொழிப் பிரச்சனையைப் பார்க்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்னும் பல யோசனைகள் சொல்லவேண்டுமென்று இருந்தேன். ஆனால் நேரம் இல்லாததால் இதற்குமேல் அதிகம்பேச விரும்பவில்லை.

அரசாங்கம் Official Language Commission-க்கு பதில் தயாரித்து அனுப்புவதற்கு முன்பாக இந்த சபையைக் கலந்துலோசிக்க வேண்டும். இந்த விவாதம் மட்டும் போதாது. சபையில் இருக்கக்கூடிய சிலரைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களுடைய யோசனைகளைக் கொண்டு சர்க்கார் இந்தக் கேள்வித்தாளளுக்குப் பதிலைத் தயாரிக்க வேண்டும். சர்க்கார் கஷியைச் சேர்ந்தவர்களைக் கொண்ட ஒரு கமிட்டி நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் இதைக் கஷிப் பிரச்சனையாக பாவிக்கக்கூடாது. இதை இந்த நாட்டிலுள்ள மக்களின் பிரச்சனையாக பாவித்து எல்லோருக்கும் பொருந்தக்கூடிய ஒரு ஏற்பாட்டைச் செய்யவேண்டும். சர்க்கார் அதிகாரிகளைக் கொண்டும்மட்டும் ஒருபதிலைத் தயாரிப்பதை விட்டுவிட்டு, எல்லோருடைய ஒத்துழைப்பையும் பெற்று ஒரு கமிட்டி நியமிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கடைசியில் அந்த பதிலை மீண்டும் இந்த சபையில் விவாதிப்பதற்கு சந்தர்ப்பம் அளிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அப்போதுதான் திட்டவாட்டமாக ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட கேள்விக்கும் எப்படி பதில் கொடுக்கவேண்டும் என்பதை ஆலோசனை செய்யமுடியும். வேண்டிய திருத்தங்களைக் கொடுத்து, ஏகோபிதம் முறையில் பதிலை அளிப்பதற்கு சந்தர்ப்பம் அளிக்கவேண்டும். இந்த நாட்டில் ஒற்றுமை ஏற்படவேண்டும் என்று சொன்னால் மக்களின் மீது பாஷையை திணிக்கக்கூடிய சூழ்நிலையை மாற்றி, அவரவர்களது

30th September 1955] [Sri P. Ramamurthi]

பாஷையை மேலும் மேலும் வளர்ப்பதற்கான சூழ்நிலையை உண்டாக்க வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய வழிவகைகளை யெல்லாம் சர்க்கார் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

DEPUTY SPEAKER: May I know whether Leaders of other parties want to speak? At 1 p.m. the Hon. the Leader of the House has to reply to the discussion.

SRI P. T. RAJAN: Sir, I think the Hon. the Leader of the House will not be able to reply within a short time. So, shall we sit in the afternoon? This subject is so important, having been made important by the Hon. the Leader of the Opposition. It may be worthwhile to continue the sitting this evening. If it is felt that it is not possible to give an opportunity to other Members who want to reply, they may seek some other opportunity of speaking elsewhere. But I must humbly submit to you and to the Hon. the Leader of the House that we may sit this evening in view of the importance of the subject.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: The difficulty is this, I have to be present elsewhere in the evening. I was hoping that this would be over by 1 p.m. to-day. I have to be present in the Council in the evening. Also I have to attend an informal meeting of the Cabinet at about 2 p.m. At 4 p.m. I have another engagement to meet the Malabar members for discussing the Plan. So, I am afraid that it will not be possible to have any afternoon session. Instead of that, we may sit till 1-30. As far as I am concerned, I am prepared to give up my time if Leaders of other parties are anxious to give out their opinion. After all, I have to be guided by them. So, I give up my time.

SRI K. UPPI: With regard to the House sitting till 1-30, I am all anxious to listen to the discussion here on this subject. But it will be inconvenient for us to sit here till 1-30 as it will interfere with our prayer time. So, I request the Hon. the Leader of the House not to press his demand to sit till 1-30 p.m. On the other hand, I suggest that we may have a night sitting to-day. We may sit after 8 p.m.

DEPUTY SPEAKER: The Hon. the Leader of the House has expressed his difficulty to sit in the evening. He has got some other engagement in the evening. So, he is unable to be present here in the afternoon.

SRI K. UPPI: We may sit at night after 8 p.m.

SRI K. VINAYAKAM: We may sit to-morrow, Sir.

DEPUTY SPEAKER: Many have booked their berths to-day.

SRI K. VINAYAKAM: We are not inconveniencing those Members who are very keen on going home. The subject is a very important one. The Leaders of parties are anxious to express their views.

[30th September 1955]

* DR. K. B. MENON : Mr. Deputy Speaker, Sir, I shall not take much time. I am very glad that the House has an opportunity to discuss the question of language which is so vital for the nation, both in the present and in the future. The most memorable service which the British rendered through Lord Macaulay was the writing of that famous minute by which English was made the medium of intelligentia of India became the spearhead of the fight for freedom motives that prompted the British to do it, there is no denying the fact that it came in as a very powerful instrument in the hands of the nationalists of India for education, agitation and organisation of the national movement. That was one of the reasons why the intelligentia of India became the spearhead of the fight for freedom because through English, ideas could flow from outside into India and circulate within India. Though during the time of the movement objections were raised to English being made the medium of instruction, to even English being spoken by the people of India, we made effective use of that and it was Mahatma Gandhi who first brought the idea of having Hindi as the national language of the country. That was a very clever, calculated and constructive move on the part of Mahatmaji. English failed because the common man in India looked upon English as a foreign language. Hindi is going to succeed because Hindi is not accepted as a foreign language by any in India. If we take the so-called 14 national languages of India and if we prepare a basic list of words, I am perfectly sure that 60 to 80 per cent of the words will be common to all these languages. That is one reason. Another reason which may come in as something new is this. Whether the people of the South feel that the Northerners are imposing Hindi on the South or not, I wish to submit that Hindi is a native of the South and not a native of the North. If we go back to history when Aurangazeb came during the closing days of his rule to the South, he had Hindus as his advisers, financiers and clerks. It was they who developed Hindi—a mixture of Sanskrit and Persian words. That Hindi when it migrated to the North got a greater admixture of Persian and Urdu. This is evidenced by the fact that even to-day between the text-books of Hindi Pracharak Sabha of the North and those of the Hindi Pracharak Sabha of the South, there is a great deal of difference. The student of the South will not be able to understand the text-books that are prescribed for the Hindi Pracharak of the North. Therefore, my submission is that Hindi is not foreign to the people of the South. When I talk of the South, I am not meaning Dravidasthan. But what I mean is the geographical south, the area south of the Vindhyas and the Satwaras. If you take that, certainly Hindi is not an alien language or is not even a Northern India language imposed upon the people of the South. My submission then is that if we are able to project properly Hindi, it will certainly become the most popular language in the whole of India. In this connection, I would like to say a few words about the 14 languages that are called the national languages of India. I believe that the term “national language” is used more as a matter of catering to the sentiments of the people of the localities than because it is really the national language of India.

30th September 1955] [Dr. K. B. Menon]

When we talk of a national language, we mean the language spoken by the people throughout the length and breadth of the country which these 14 languages are not. That is the reason why I stated "so-called national languages". To the mother-tongue one will naturally have an attachment. That attachment is sentimental. Though I may respect sentiments, I am not prepared to accept that and act upon it when it comes to a matter of implementation in a National Plan. My feeling is that if the Union Government is able to project Hindi as the official language of India and if the Union Government is able to make the people of India feel that it is their language, I am sure that Hindi will challenge those 14 languages and will push those 14 languages to the background. That feeling and that problem are bound to come. Certain steps are consciously or unconsciously being taken by the Union Government. A circular, it seems, has been issued by Panditji that when Ambassadors meet abroad or when Government officials who are sent abroad meet, they should talk in the national language of India or the official language of India. That is to create a sense of pride and a sense of unity in the minds of the people of India when they are abroad. After all, our Union is an infant Union, not even a decade old. We have not yet built that pride and that feeling of unity and affection in our country. When that feeling of pride, affection and attachment comes in us, of course a pride of our national language will also come along with it. From that point of view, I will feel a greater pride in speaking the official or national language of India than in speaking a local language. After all, as I said, attachment to the mother-tongue is only sentimental. In a world that is shrinking and in a world that is fast changing, people must adjust themselves to the changing conditions. It is very necessary that there must be a change-over in people's sentiments and loyalties. As we develop from the feudal stage to a higher industrial stage which we are aiming at to-day, I feel that these local loyalties which have a colour of feudalism about them, will also recede to the background and higher loyalties will take their place. Therefore it is I contend that Hindi, if properly projected, will challenge the 14 languages and will become the national or official language of our country.

I shall now take up the issues raised in the questionnaire one by one and dispose them of by saying a few words on them. If the Government's objective is to be achieved, my submission is that Hindi should be simplified. If the common man is to learn Hindi and if it is to become popular, it should be simplified. Hindi is a dead language, it has not been in use for long and it does not actively affect the life of the people of the country. Therefore, my submission is that the Central Government should take steps to simplify the grammar of Hindi, to change the character and if necessary to change the script of Hindi. If the script of that language is to be changed, an amendment of the Constitution may be necessary. I feel that the adoption of the Roman script may make the position more convenient for a country where the people speak different languages. It might be more convenient to learn a language in the Roman script. It is already adopted in the Army and there is no

[Dr. K. B. Menon] [30th September 1955]

reason why it could not be made general. If it was made general, I am sure it will solve many a problem which Hindi is likely to face in the near future.

As for the languages to be adopted in schools and universities, I feel that so far as primary schools are concerned, the mother-tongue may be adopted. Even in the secondary school stage, mother-tongue could be adopted as the medium of instruction. But, I feel that in the universities, the medium of instruction must be, for some time to come, English. But, as and when Hindi becomes popular, it should be the medium of instruction in colleges and universities. My reason for this suggestion is this. If there is to be a shuffling of students from one university to another, it will be necessary that the students must have a knowledge of Hindi. As far as technical terms are concerned, just as Japan has adopted the English terminology, we may also adopt the English terms which will make things more convenient to the students. It will also save us considerable amount of time.

With regard to Sanskrit, I would certainly like to encourage Sanskrit. It is the mother of all languages in our country and a knowledge of Sanskrit will certainly help our students in the study of Hindi, because, the script of Sanskrit is the same as the script of Hindi. Again, as I said before, if a basic list is prepared, it will be found that there are many common words in Sanskrit and Hindi. From all these points of view, encouragement to Sanskrit will help in the spread of Hindi.

As for the point whether Hindi should be used in Public Service Commission examinations and other questions, my only suggestion is that it is not right, reasonable or sensible to fix any time-limit or to impose any language all of a sudden. People do not get over sentiments immediately. So, a policy of "hastening slow" may be adopted. If a policy of gradualness is adopted and some time is given, I am sure, there will not be any objection from any section of the population. It will be possible for the Government to effect the change gradually from English to Hindi and make Hindi the official language or national language of our country.

SRI K. UPPI : Mr. Deputy Speaker, this is a matter which was discussed by the Constituent Assembly of India when the Constitution Act was on the anvil. It was provided in the Constitution that a Commission would be appointed to consider this question and make recommendations to the President. We are now considering the questionnaire issued by that Commission which the President has appointed under the Constitution. With regard to the growth of a language as the official or national language of a country by force of law, we have history before us to prove that such an imposition or compulsion has not succeeded in the past. I draw the attention of the hon. Members of the House to the official language that was in vogue in India during the Moghul Rule. The official language of that Empire was Persian. Though the Muslim Rule lasted for 800 years in this country and though the language that the Rulers used and the officers of the

30th September 1955] [Sri K. Uppi]

Empire used was Persian, it never became the national language of this country. In the place of Persian, another Indian language, which we call Hindusthani or Urdu, grew. Hindusthani is not a language of any one particular community or section of the people of this country. It is a language of all the communities in India. It has almost become the *lingua franca* of Asia, except China and perhaps Russia. In Asia, Hindusthani or Urdu is the *lingua franca* from Egypt to Indonesia. A person who knows Hindusthani can travel in all the countries in Asia. What I want to stress at this moment is that by merely making a language as the official language of the country, it will never become the national language.

The only people who succeeded in changing the language of the nation were the Arabs. When they conquered the countries of Asia Minor, Africa and countries up to Persia, different languages were being spoken in those countries but within a century or so of the conquest, the people in all these areas from the eastern boundary of Mesopotamia up to the borders of the Atlantic, took to speaking Arabic. Even in this case there was no compulsion. It was only by propaganda and strenuous efforts on the part of the Government that the language came into being in those countries at the expense of other languages that prevailed in those countries. What I want to impress by referring to these is that you cannot impose a language on a nation. In this part of the country also I can boldly say that Hindi would have been more popular had it not been for the fact that a feeling is prevalent here that the Northerners are trying to impose their language here at the expense of the regional language of each area. Therefore there is opposition and there is reluctance on the part of the people who speak their own territorial languages. My suggestion, therefore, is that the study of Hindi should be made optional and Government should not compel or change the language now prevailing all of a sudden or switch on to Hindi as the official language and try to banish English from the Union. Unfortunately or fortunately we had to study English. It was not because of any compulsion. We studied that language and it became popular and widely used in India. This was because of other reasons than the mere presence of the English in India. We can learn so many new things, science and so on through that language. Crores and crores of money were spent and valuable time and energy have been spent in acquiring knowledge of English. The hon. Member Dr. Menon said that Hindi had not developed so much as to cope with developments in modern science. All of a sudden if you are going to give up English, banish English from India and take to Hindi you will have to find books to take the place of those in English to keep abreast of the developments in the modern world. My suggestion is that we must keep English and allow Hindi to have a natural development in this country.

Regarding text-books, if only the hon. Members went through many of these text-books now prescribed in schools and which are in the regional languages, they will not be able to understand

[Sri K. Uppi]

[30th September 1955]

even small things. I myself could not understand some of the text-books that are taught in primary schools and in lower standards. The terms used in the science and mathematics books are Sanskrit words. I also understand that in respect of the same subject the technical words used in the different books are different. We have to develop such technical terms. In Hindi also we require coining such technical terms for the study of science and other subjects.

In the circumstances my suggestion would be to make it optional and give the people time for another 30 years. Hindi should be taught from lower classes as an optional subject. The study of Hindi may be made compulsory for entrance to Government service. With these words I thank you, Mr. Speaker, and resume my seat.

* SRI P. T. RAJAN : Mr. Speaker, Sir, I think the simple issue to-day is whether there should be a common language for this country and if so what that language should be. Instead of deciding that issue in a simple way and straightforward way, we are beating about the bush. The hon. the Leader of the Opposition vaxed eloquent in that he wanted to evolve a new language out of the many languages spoken in this country as the common language of this country.

SRI P. RAMAMURTHI : I am afraid, Sir, the hon. Member Sri Rajan has misunderstood me completely. The issue before the House, first of all, is not whether there should be a common language. The issue before the House is whether Hindi should be the official language. There is a distinction between the official language and the common language spoken by the entire people of this country. All I stated was, in the final analysis, if there should be a common language for the country, that common language will evolve out of practice. That evolution might take centuries but that common language is the natural process of evolution when certain conditions of society will have to be satisfied. I said, that common language will be neither Hindi, Tamil, Telugu nor any other language, but it will be a new language entirely evolved out of the genius of the people in this country and that cannot be imposed upon the people. Therefore these two issues are different.

SRI P. T. RAJAN : I said, Sir, instead of making the issue a simple one, we are trying to complicate it. When I referred to a common language I meant it in the sense that it should be the official language used by all the Governments including the Government at the centre. Instead of deciding that point and instead of deciding what should be the language that should be used in the different regions or the different States—to be more precise, the language to be spoken by the different Nations in India—we are raising issues which do not help us to come to any conclusion. I referred to the speech made by my hon. Friend, a very vehement speech, a very eloquent speech. While making that speech he

30th September 1955] [Sri P. T. Rajan]

could not unfortunately forget the Justice Party. I thought his erstwhile colleague buried the Justice Party thousand fathoms deep and performed the sixteenth day ceremony. In spite of that the Justice Party seems to be the nightmare for a number of gentlemen in this Presidency.

Let me come to the point straightaway. There is the Hon. the Chief Minister who knows no other language but Tamil and if there are seven other Hon. Ministers who know Tamil, it is so, thanks to the Justice Party. If the Justice Party had not functioned, I wonder whether any one of those Hon. gentlemen would be occupying the Treasury Benches . . .

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: May I point out that in spite of the Justice Party, we are getting on. If only we had followed the path of the Justice Party, we would have been in the wilderness, as all Justice Party men are now.

SRI P. T. RAJAN: Sir, let me more gently remind the Hon. Leader of the House that it is the Justice Party which has supplied men to his Party to occupy prominent places. He may deny it but it does not matter. I leave it to the public to judge.

Sir, if the Justice Party had functioned in India, there would have been one Central Government for the whole of the country from the Himalayas down to Cape Camorin and they would have functioned smoothly, efficiently and effectively without the division of the country. We were in a hurry to get rid of the Englishman and we got rid of him but, we know with what consequence? Pakistan and Hindusthan—it is called the Indian Union—have come into being. At what cost? I need not say about it now. I go a little further. We want to get rid of the English language. By all means, get rid of it but don't be in an indecent hurry as the consequences would be worse still. That is all I can say in respect of the matter and I leave it at that.

Now coming to another point, in the different regions local languages have come to stay. Nobody can get rid of them. As suggested by one hon. Member in the course of the debate with which I can agree—it is the language that makes a country great but men also make the language great. After all, if the Tamilians have been made great, it is due to the language. The Tamil language is great because it was due to the men who were great in thought and deed. That language is going to be here whatever may be the official language or the common language in Indian Union and Tamil language is going to be used in the courts of law, in the Legislature, in the schools, colleges and in all other institutions. That nobody can dispute.

Then, it may be asked, should there not be a common language, let alone the official language, in which the different States can get on and people of different States can converse and exchange ideas among themselves and so on? What is that common language. As it is, we have got English which takes the place of the common language. I do not say that it ought to be

[Sri P. T. Rajan] [30th September 1955]

there permanently and no other language should take the place of English. If you can, by all means, replace it by language other than English as the common or the official language.

Sir, apart from the regional or national or common or official language, we must have an international language. We cannot get rid of that language as we want our people to have an international outlook. French was the international language when France was at the height of its power. At that time French was the language used by different countries in the conferences held all over the world. To-day English has taken the place of French and it may be that as time goes on, some other language might take the place of English. But so long as things stand to-day, English is the international language and we cannot get rid of it. In our anxiety to evolve a common language, let us not ignore the fact that English must be the language in which Indians ought to take a special interest if they want to keep pace with the international affairs. I believe, Sir, that whatever might be the attempts of politicians, English has come to stay and the regional language will stay and what should be the common or the official language, depends upon how the Central Government bring about it. If they force it, the consequences will be terrible. That is the warning I should like to give now.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: Mr. Speaker, Sir, I have only a few minutes more and we have to rise at 1 o'clock and I want to thank the hon. Members who have participated in the debate and have thrown light on this very complicated and vexed question. As I have already stated in initiating the debate if only we approach this subject dispassionately, then we will be able to arrive at a just and correct conclusion. One thing I want to assure the hon. Members who expressed concern about the growth and development of the Tamil language is . . .

SRI S. SWAYAMPRAKASAM: On a point of order, Sir. Generally the practice is that all the leaders of parties will be given a chance to speak before the Hon. Minister concerned is called to speak. Now are we to understand that other leaders of parties would not have any chance here to speak.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: I can assure hon. Members that steps will be taken to see . . .

(At this stage the hon. Member Sri Vinayakam stood up in his seat.)

MR. SPEAKER: Unless the Hon. Minister yields, the hon. Member will have to resume his seat.

SRI K. VINAYAKAM: It is not a question of the Hon. Leader of the House yielding. The Chair has to give a ruling on the point of order raised by the hon. Member, Sri Swayamprakasam.

30th September 1955]

MR. SPEAKER : All these rules are observed according to the exigencies of time. If we are to rise at 1 o'clock, there is no meaning in saying that every leader of the party must be given an opportunity. I am told that we must rise at 1 o'clock to-day if we are to respect the sentiments of the Muslim Members of this House. So, it is not possible for us to enable other leaders of parties to speak. Therefore, I have called the Hon. the Leader of the House to speak.

SRI K. VINAYAKAM : Does it mean that the House does not want to show respect to the views expressed by the other leaders of Opposition parties?

MR. SPEAKER : This is a convention which we have been following for a long time and every Friday we rise at 1 o'clock and I cannot now change it.

SRI V. BALAKRISHNAN : One convention cannot break the other convention. Now to respect the sentiments of the Muslim Members of this House, we shall adjourn the House at 1 o'clock. But can we not meet again to-morrow? Already a suggestion has been made that the discussion be continued to-night or this evening but unfortunately the Hon. the Leader of the House was unable to agree to it. Therefore, cannot some other arrangement be made to accommodate other leaders of parties to speak on such a matter like this?

MR. SPEAKER : It is a matter entirely in the hands of the House.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : May I make a submission, Sir. It is impossible for me to be present during the afternoon or night sessions because I have programmed to leave to-night. Therefore, if hon. Members are anxious we can leave the discussion unfinished now and then carry it on to the next session. Then hon. Members should not find fault with the Government if in the meanwhile they have to prepare the answers and send them to the Commission. The very purpose of the discussion is to get the views of the various parties so that it may help the Government in framing answers to the questionnaire of the Language Commission. It is not as if Members of the various Parties have not participated in the discussion now. I only ask, is it worthwhile to postpone the discussion to the next session? I am also entirely in the hands of the House. If the discussion should not be closed but technically held over for the next session which may be in November end or December I have absolutely no objection. I am not anxious to speak now. Only I thought I can thank the Members formally for the suggestions made. I am not going to make any points because I have got very few minutes to speak. If hon. Members want that this discussion should be postponed to the next session, I have absolutely no objection to do so.

[30th September 1955]

DR. K. B. MENON : If the Hon. the Minister for Finance is not able to attend the evening session, even then the evening session may be had. The report of the proceedings may be submitted to him to enable him to forward the answers to the questionnaire in time.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : If the suggestion is that I should merely read their views on paper, I can also make a counter suggestion that they can write their views and send them to me for perusal (Sri K. Vinayakam : It is an insult to say so . . .) If I should pay due regard to the opinions expressed by the leaders I should be present here and I should hear what they say. Merely seeing the report on paper is not the purpose. Hon. Member Sri K. Vinayakam need not think that I do not want to hear their views. But I want to pay greater attention to the views expressed by the various leaders. Seeing in the papers or seeing a report certainly will not in any way be conducive to what we want in this discussion. Therefore the meeting may be adjourned now and we will carry on the discussion for what it is worth when we meet next.

MR. SPEAKER : May I know what the hon. Leader of the Opposition has to say?

SRI P. RAMAMURTHI : I have already suggested that after the Government draft their replies to the questionnaire or even before the Government draft their replies they can take the help of certain Members of the House in drafting the replies and later on these replies may be placed on the floor of the House so that further discussion can take place on them. Now the time-lag is not a very great thing. The Language Commission can afford to wait and it is not as if the question is going to be decided within the next three minutes. I am suggesting this so that the answers may be prepared in a precise manner.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I am not sure whether it will be possible even before sending the answers to the Language Commission to place them before the Assembly. But I may give this assurance that I am prepared to consult the various Party Leaders before sending the replies on behalf of the Government to the Commission. I shall call for a small conference of Party Leaders and place the reply before them and then take their suggestions also and consider them if necessary to be incorporated in the reply. But, of course, ultimately it will be the responsibility of the Government to frame the answers to the questionnaire. But I assure you to give an opportunity to consult the various Party Leaders even before sending a reply. I suppose, Sir, that this would satisfy the hon. Members. Then I think it is better we close this business to-day so much so it may not be necessary technically to keep this business pending for the next session, as it will not serve any purpose. I think, Sir, the best solution will be to close the discussion.

30th September 1955] [Sri C. Subramaniam]

As I have already stated, by the adoption of any Official Language for Union purposes the Regional Language is not going to be affected, and that is purely within our hands. The state of affairs which exists now of the educated people thinking only in English and in giving expression to their thoughts in the regional language—translating that English thought in the regional language—should not be allowed to happen by the introduction of any other language. Therefore, hon. Members may be assured that as far as administration of this State is concerned and as far as the medium of instruction is concerned, it is bound to be the regional language. Therefore, the growth and development of the regional language can never be hampered. If that be so, why should we have any objection for the study of any other language. After all we are enthusiastic about the study of English language which is an international language. But we should be concerned with our national affairs also. For the present leave alone going to Delhi. For example, we have to go to Andhra or Orissa or Travancore-Cochin States. Suppose English is removed in those States. Should there not be a common medium through which we can talk at least and make ourselves understood? It is not possible for anybody to learn Malayalam or Telugu or Oriya if he wants to visit those areas. Suppose we want to do business with Maharashtra and are we to learn Marathi for that purpose? Therefore, a common vehicle of conveying their ideas is absolutely necessary. Once steps are taken to see that the regional language is not affected in any way, they should not object to a common language. On the other hand the development of the regional language will be helped and there will be a further enrichment of the language by the study of another language. Therefore, the study of another language should not be opposed on any other principle except merely because of prejudice we have against a particular language or against a particular idea. Therefore, my own view is that once steps are taken to see, as it has been pointed out by the Leader of the Opposition, that the regional language is not affected in any way, there is no question of any other language coming into the picture with reference to the medium of instruction at the various levels or in the way of the growth and development of the regional language. Then, the study of other languages should not be opposed. On the other hand, the study of other languages is bound to help even the growth of our own language. That has been the experience of many other languages which have grown to-day to international status. That is the thing which hon. Members should keep in mind. Therefore, since we are in the Union, we should not think of Tamilnad functioning with reference to Delhi alone. We have to function with reference to other States. They are also in the picture. Therefore, taking all that into consideration, a working knowledge of a language which can be understood by all—even though we need not be scholars in that language—will be absolutely essential. Therefore, we will have to be guided not only by what we think about it, but as long as we are continuing in the Union we will have to be guided by what others think about it, by what the other non-Hindi States

[Sri C. Subramaniam] [30th September 1955]

think about it and we have to take a common decision about it. We hope that it will be possible to consult the non-Hindi speaking States also and arrive at common decision. This is the only way of proceeding with the thing. It is my hope that it will be possible to consult the non-Hindi States also and arrive at a decision. That is the only right way of proceeding with the thing. If only the non-Hindi-speaking areas put forward a common front—it will be possible to forge a common front—I think our stand will be respected. There has got to be a Union Government and we are interested in the unity of the Indian Union and the promotion of that unity. There has got to be autonomy to the various States in respect of linguistic and cultural growth. Keeping all these in view, it is possible to arrive at an agreement.

Various pitfalls in the Constitution were pointed out by the Leader of the Opposition. I am not enthusiastic about the provisions, particularly those in Part XVII. The Constituent Assembly was about to break up and the provisions of this Part were arrived at as a compromise formula. As far as this Part is concerned, it should be examined in the light of the existing circumstances and a proper decision taken. What was evolved as an expediency should not be continued for ever. As far as Part XVII is concerned, it requires complete re-thinking (Sri P. Ramamurthi: and overhauling) and re-hauling if it is found necessary after re-thinking.

I once again thank the hon. Members for having thrown light on this very complicated subject. As I have already assured, we will consult the various party leaders after we draft the reply. With this assurance, I hope the consideration of the questionnaire will come to a close.

MR. SPEAKER: The consideration of the questionnaire has come to a close.

II.—ANNOUNCEMENT BY THE HON. SPEAKER *RE.—cont.*

(2) THE MADRAS ASSEMBLY RULES AS AMENDED.

MR. SPEAKER: The House has passed this morning some amendments to the Assembly Rules and I have signed them now. They will be published in the *Fort St. George Gazette* and will come into force from to-day, 30th September 1955.

MR. SPEAKER: The House is now adjourned *sine die*.

The House then adjourned *sine die*.